

HỒI 15

TỶ MƯƠI TỔNG HỒI

Trên đường từ Tây thành Tấn Giang huyện, ngay tối hôm đó bọn họ đến được một thị trấn nhỏ, tên gọi là Kiện Dương Dịch ở phía Bắc Kinh Châu. Tuy đây là một tiểu trấn, nhưng không kém phần phần hoa.

Sau khi vào thị trấn, bọn Phùng Viên liền đến tửu điểm Hồng Anh mượn hai phòng. Hà Lăng Phong và Phùng Viên ở chung một phòng. Còn Phí Minh Châu và ả thiếu nữ hắc y cùng ở chung một phòng.

Sau khi ăn cơm tối xong, Phùng Viên đặc biệt căn dặn Phí Minh Châu:

—Ban đêm phải tỉnh ngủ một chút. Nên nhớ đừng bao giờ giải huyết cho ả ta cả. Nếu như có động tịnh gì, phải lập tức kêu bọn ta ngay.

Phí Minh Châu cười nói:

—Phùng đại ca, huynh cứ việc yên tâm. Tiểu muội bảo đảm suốt đêm không ngủ để canh chừng, cho dù ả có mọc cánh cũng bay không thoát.

Sau khi trở về phòng, Phùng Viên lại thương lượng với Hà Lăng Phong, quyết định chia phiên nhau ra canh chừng. Hà Lăng Phong canh chừng vào đầu hôm, còn Phùng Viên phụ trách từ nửa đêm cho đến sáng.

Vào đầu hôm mọi việc vẫn bình yên vô sự.

Đến phiên Phùng Viên canh chừng thì còn hơn hai canh giờ nữa là trời sáng.

Một canh giờ đầu trôi qua, mọi việc đều yên lặng không có gì. Và thời gian bắt đầu đi vào canh giờ thứ hai.

Trong khi Phùng Viên đang ngồi yên lặng ở trên ghế dưỡng thần, chợt lão nghe thấy có tiếng động khác thường phát ra từ phía phòng Phí Minh Châu.

Đó là tiếng rên rất nhỏ, giống như tiếng gọi của một người đang bị bóp cổ muốn gọi mà không gọi được.

Phùng Viên liền nhảy xuống khỏi ghế, chạy thẳng đến bên cửa sổ gọi:

—Minh Châu! Minh Châu!...

Kêu liên tiếp mấy tiếng, nhưng không hề có tiếng đáp lại. Đồng thời tiếng rên kia cũng đột nhiên tắt hẳn.

Phùng Viên liền đưa tay mở cửa sổ vọt nhanh ra ngoài. Nhưng lão ta lập tức quay trở lại bên cửa sổ gọi:

—Thất lang, mau dậy thôi, đã xảy ra chuyện rồi...

Hà Lăng Phong lập tức thức dậy, phóng người ra khỏi phòng hỏi:

—Đã xảy ra chuyện gì?

Phùng Viên chỉ về phía phòng Phí Minh Châu nói:

—Ả hắc y không biết làm thế nào đã thoát thân ra được và đang bóp cổ Minh Châu...

Hà Lăng Phong ngạc nhiên nói:

—Thật có chuyện này sao? Chúng ta hãy mau đi cứu người.

Phùng Viên ngăn cản chàng lại, xua tay nói:

—Chúng ta bước vào trong ấy không tiện, phải tìm cách khác thôi.

Hà Lăng Phong nói:

—Tại sao?

Phùng Viên đỏ mặt nói:

—Ả hắc y... toàn thân không có mặc y phục...

Hà Lăng Phong vừa giận lại vừa tức cười, nói:

—Lão đại ca, bây giờ là lúc nào mà còn cố chấp những chuyện này chứ?

Nói chưa dứt lời chàng đã lướt qua trước mặt Phùng Viên xông vào trong phòng.

Lời nói Phùng Viên quả nhiên không sai chút nào. Thiếu nữ mặc hắc y kia toàn thân không có một mảnh vải che thân. Ả ta đang ngồi trên mình Phí Minh Châu, hai tay bóp chặt lấy cổ nàng, dường như muốn bóp chặt đối phương...

Hà Lăng Phong liền quát lớn:

—Hãy buông tay mau.

Ả ta liền buông tay ra, nhưng lại quay người giơ hai tay hai chân ra, phóng về phía Hà Lăng Phong.

Nếu đổi lại là Phùng Viên thì đừng nói là rat ay, mà đã bị tư thế của ả hù chạy mệt rồi.

Nhưng đáng tiếc, người ả ta gặp phải lại là Hà Lăng Phong.

Hà Lăng Phong không hề xem ả ta là một con người, đặc biệt là một nữ nhân. Những trường hợp như vậy, chàng đã nhìn qua rất nhiều, nên không cảm thấy có gì là kỳ lạ cả.

Hà Lăng Phong chỉ nhìn ả ta như một khối thịt, nên không ngần ngại đưa tay trái lên dấm về phía trước một quyền.

Chiêu này chàng đánh trúng vào giữa bụng.

Ả ta la lên một tiếng «ai da» rồi không người xuống.

Hà Lăng Phong dùng cạnh bàn tay, bồi thêm một đòn vào phía sau cổ ả ta.

—Á!

Ả ta hét lên một tiếng đau đớn, rồi toàn thân khụy xuống.

Hà Lăng Phong chụp lấy tóc ả, rồi điểm tất cả các huyệt đạo.

Sau đó lấy chiếc chăn quấn ả lại, ném lên trên giường.

Phí Minh Châu gần như đã muốn ngất đi, nàng đang dùng tay ôm lấy cổ mình, thở hổn hển. Không nói được câu nào.

Phùng Viên đứng bên ngoài cửa sổ hỏi vọng vào:

—Thất lang, thế nào rồi?

Hà Lăng Phong vừa rót cho Phí Minh Châu một tách trà vừa trả lời:

—Hết chuyện rồi, mời lão đại ca vào.

Phùng Viên dường như không dám tin tưởng, nên thò đầu vào trong cửa sổ ngó thử. Đợi đến khi Hà Lăng Phong thắp đèn sáng lên, lúc ấy lão ta mới dám bước vào.

Hà Lăng Phong nói:

—Ai đã giải huyệt đạo cho ả ta?

Phí Minh Châu vẫn còn thở dốc đáp:

—Là tiểu muội.

Hà Lăng Phong nói:

—Không phải Phí cô nương đã từng nói suốt đêm canh chừng ả ta và tuyệt đối không làm gì hay sao? Vậy tại sao lại giải huyết cho ả ta chứ?

Phí Minh Châu nói:

—Tiểu muội đã bị ả tiện nhân này gạt. Ả nói ả muốn đi đại tiện nên tiểu muội đành phải giải huyết cho ả ta. Sau đó ả ta còn nói, phụ nữ Đông Oa Quốc của bọn họ đều cởi hết y phục mới ngủ được. Tiểu muội nghĩ nếu ả ta cởi hết y phục thì càng không sợ ả ta bỏ chạy, cho nên...

Hà Lăng Phong nói tiếp:

—Cho nên cô nương mới giải huyết đạo cho ả! Cho nên cô nương mới bị ả ta bóp cổ.

Phí Minh Châu cúi thấp đầu nói:

—Quả thật tiểu muội không có nghĩ đến những việc này, đều tại tiểu muội sơ ý cả.

Hà Lăng Phong nói:

—Nếu như ả ta nói phụ nữ Đông Oa Quốc khi ngủ đều ôm một thanh đao, vậy Phí cô nương có đưa đao cho ả ta hay không?

Phí Minh Châu không biết phải trả lời như thế nào, nên đành phải im lặng.

Phùng Viên sợ Phí Minh Châu mất mặt nên liền vội nói:

—Những việc đã qua đừng nên nhắc đến nữa. May mà phát hiện sớm, nên không bị ả ta chạy thoát. Nhớ sau này phải hết lòng cẩn thận là được rồi. Thất lang, chúng ta trở về phòng thôi.

Hà Lăng Phong không nói gì thêm, liền xoay lưng bước ra khỏi phòng.

Phí Minh Châu nhìn theo bóng chàng, có vẻ lo lắng nói:

—Dương đại ca dường như rất tức giận, kỳ thật tiểu muội do sơ ý, chứ đâu phải có ý muốn thả ả ta.

Phùng Viên mỉm cười nói:

—Ta biết, Thất lang cũng không phải thật sự có ý trách cô nương. Ý của Thất lang là hy vọng sau này Phí cô nương phải cẩn thận hơn một chút. Thôi được rồi, cô nương cũng nên đi nghỉ một lát. Ta phải trở về phòng đây.

Khi trở về đến phòng, Phùng Viên nhìn thấy Hà Lăng Phong đang nằm ở trên giường, hai mắt nhìn lên trần nhà, thần sắc vô cùng nghiêm nghị.

Phùng Viên không nhịn được liền trách nói:

—Lão đệ cũng nên giữ thể diện cho a đầu họ Phí kia một chút. Những lời nói vừa rồi thật sự hơi quá nặng.

Hà Lăng Phong nói:

—Lão đại ca à! Bộ huynh tưởng rằng những lời của ả là thật hay sao?

Phùng Viên nói:

—Chẳng lẽ không phải?

Hà Lăng Phong cười nhạt nói:

—Ít nhất có một điểm tiểu đệ không thể nào tin được. Đó là với võ công của Phí Minh Châu, tuyệt đối không dễ gì bị ả thiếu nữ Đông Oa kia khống chế. Cho dù có bị khống chế đi nữa thì cũng có thể kêu lên, và ả ta càng không thể cởi hết y phục bóp cổ Phí Minh Châu được.

Phùng Viên trầm ngâm một hồi nói:

—Ý của lão đệ là...

Hà Lăng Phong nói:

—Bọn chúng cố tình diễn kịch cho chúng ta xem mà thôi.

Phùng Viên nói:

—Cho dù có là diễn kịch, nhưng cũng không cần phải cởi hết y phục ra.

Hà Lăng Phong nói:

—Bởi vì vở kịch này bọn chúng cố ý diễn cho tiểu đệ xem.

Phùng Viên lấy làm ngạc nhiên nói:

—Ta không hiểu ý của lão đệ.

Hà Lăng Phong nói:

—Việc này rất đơn giản. Bọn chúng biết được tiểu đệ đã hoài nghi thân phận của Phí Minh Châu, cho nên đặc biệt diễn vở kịch này. Mục đích là để tiểu đệ đừng hoài nghi Phí Minh Châu nữa. Bởi vậy bọn chúng mới chọn vào lúc lão đại ca canh gác, nhưng lại sợ tiểu đệ không nhìn thấy, vì lẽ đó mới có việc cởi y phục. Bọn chúng đoán được lão đại ca nhất định sẽ không dám dòm, tiểu đệ chính mắt nhìn thấy mới có thể tin tưởng thân phận của Phí Minh Châu.

Phùng Viên gật đầu nói:

—Nói vậy lão đệ khẳng định rằng a đầu họ Phí là giả mạo?

Hà Lăng Phong nói:

—Tiểu đệ không dám nói a ta có phải là Phí Minh Châu hay không, nhưng tiểu đệ dám nói a ta nhất định là người của Tỷ Muội hội. Trước đây tiểu đệ còn hoài nghi, nhưng bây giờ có thể khẳng định như vậy.

Phùng Viên trầm tư hồi lâu rồi lên tiếng:

—Nếu như sự phán đoán của lãc đầu là chính xác, nhất định chuyến đi này chỉ là cạm bẫy của bọn chúng. Thế nhưng trước khi chưa có được chứng cứ xác thực, chúng ta không thể dựa vào sự phán đoán của mình mà qui tội cho người. Về việc này tạm thời chúng ta đừng có biểu hiện khác biệt gì, mà chờ xem diễn biến tình hình tiếp tục ra sao rồi hãy quyết định.

Hà Lăng Phong nói:

—Chúng ta đã biết rõ đây là cạm bẫy, vậy tại sao còn phải bước tới?

Phùng Viên cười cười nói:

—Mục đích của bọn chúng chính là Đao Kiếm hợp bích trận pháp, vì vậy kẻ mắc bẫy chính là bọn chúng. Chúng ta có thể tương kế tựu kế, để bẫy bọn chúng.

Hà Lăng Phong không hỏi gì thêm nữa, bởi vì chàng biết biệt hiệu «Nhị Mã Hầu Tử» của Phùng Viên, tuyệt đối không phải là kẻ ngốc mà nhất định lão ta đã có an bài sẵn.

Ngày hôm sau bọn họ tiếp tục lên đường, dường như không có việc gì xảy ra. Suốt dọc đường không hề có việc gì ngoài ý muốn xảy ra. Chỉ có điều mỗi lần Phí Minh Châu nhìn thấy Hà Lăng Phong, thần sắc đều có vẻ lo lắng và sợ hãi.

Khi ra khỏi địa phận Tương Phàn, theo sự chỉ dẫn của a hắc y, xe ngựa của bọn họ liền rẽ về hướng tây, vượt qua một cánh rừng tiến thẳng vào khu núi. Đến đây xe ngựa không thể nào đi được nữa.

Phùng Viên quyết định bỏ xe ngựa, sau đó giải huyệt cho a thiếu nữ mặc hắc y và bốn người cùng đi bộ vào trong núi.

A thiếu nữ mặc hắc y dường như rất quen thuộc đường núi và những con đường tắt. Một ngày trời bọn họ có thể đi được hai ba chục dặm đường núi. Càng đi sâu vào trong núi, cảnh vật càng hoang vu và không một bóng người.

Trong lòng Hà Lăng Phong đã cảm thấy nghi hoặc, chàng ngẫm nói với Phùng Viên:

—Lão đại ca, tình hình có vẻ không ổn rồi. Tỷ Muội hội muốn tranh hùng thiên hạ thì tổng hội không lý nào lại đặt ở một nơi núi rừng hoang vắng như vậy.

Phùng Viên cười nói:

—Ta biết. Ắ này muốn dẫn bọn ta đi lòng vòng cố tình kéo dài thời gian để cho đồng bọn bố trí xong mai phục.

Hà Lăng Phong nói:

—Lão đại ca cho rằng bọn họ sẽ dùng phương pháp gì?

Phùng Viên nói:

—Không cần biết bọn chúng dùng biện pháp gì, chỉ có một điều lắc đầu cần phải nhớ. Bất luận dưới tình huống nào, lão đệ chỉ cần lo việc bên trong, còn ta sẽ lo liệu bên ngoài.

Hà Lăng Phong gật đầu, mỉm cười.

Đương nhiên chàng hiểu ý của Phùng Viên muốn nói là dù trong trường hợp nào cũng không nên để cho Phí Minh Châu chạy thoát.

Phí Minh Châu đang đi gom củi để đốt lửa. Bởi vì lúc này màn đêm đã bắt đầu buông xuống. Hơn nữa ban đêm đốt lửa có thể đuổi được mãnh thú.

Ắ thiếu nữ mặc hắc y đang ngồi bó gối trước một hang động. Lúc này hai mắt ả đang nhắm lại, đầu hơi cúi thấp dường như là đang ngồi ngủ gật.

Phí Minh Châu đã nhúm ngọn lửa cháy lên. Hà Lăng Phong thấy vậy mỉm cười nói:

—Phí cô nương là một thiên kim tiểu thư, mà lại bắt cô nương làm những việc như vậy thật là ngại.

Phí Minh Châu vẻ bẽn lẽn nói:

—Nhóm lửa đun nước đây là bổn phận của nữ nhi. Dương đại ca xin mời ngồi.

Hà Lăng Phong đến bên đồng lửa ngồi xuống nói:

—Ồ trong Hương Vân phủ cô nương cũng đã làm qua những công việc này?

—Tuy không có chính thức làm qua, nhưng đã có học qua, phụ thân tiểu muội rất chú trọng những công việc này.

Hà Lăng Phong nói:

—Hèn gì nhìn thấy Phí cô nương nhóm lửa rất quen thuộc, không giống lần đầu tiên mới làm qua.

Phí Minh Châu đột nhiên nhú mày, thấp giọng nói:

—Dương đại ca, muội có mấy câu muốn nói với huynh. Hy vọng nói ra huynh đừng trách.

Hà Lăng Phong nói:

—Làm gì có chuyện đó. Có việc gì cô nương cứ việc nói ra đi.

Phí Minh Châu nói:

—Muội cảm thấy từ lúc muội đến Thiên Ba phủ đến bây giờ, Dương đại ca dường như không thích muội thì phải?

Hà Lăng Phong nói:

—Tại sao cô nương lại có suy nghĩ kỳ lạ như vậy?

Phí Minh Châu gượng cười nói:

—Bởi vì lần đầu tiên muội bước chân đến Thiên Ba phủ, Dương đại ca đã hoài nghi tiểu muội là giả mạo.

Hà Lăng Phong nói:

—Cô nương đừng quá đa nghi. Đó là Tỷ Muội hội vừa náo loạn ở Thiên Ba phủ, cho nên tại hạ không thể không đề phòng.

Phí Minh Châu nói:

—Dương đại ca, muội không có đa nghi càng không có trách móc huynh. Tiểu muội tưởng tượng ra, Tỷ Muội hội đã giả mạo đại tẩu và gạt huynh rất lâu, cho nên huynh hận bọn chúng đến tận xương tủy. Nhưng tiểu muội cũng là người bị bọn chúng hãm hại. Dương đại ca, huynh không thể vì hận Tỷ Muội hội mà hận luôn tất cả những nữ nhân trong thiên hạ.

—Việc này...

Hà Lăng Phong đáp ứng không nên lời.

Phí Minh Châu lại nói tiếp:

—Dương được, huynh hoài nghi tiểu muội là gian tế của Tỷ Muội hội, đấy là quyền của huynh, muội không hề trách móc. Nhưng trước khi chưa có chứng cứ, huynh không nên dựa vào sự phán đoán của mình, mà nhận định sự việc xảy ra ở

Hồng An khách điểm là võ kịch giả để gạt hai vị. Ít ra huynh phải đợi đến khi đến tổng hội của Tỷ Muội hội hoặc là đến Hương Vân phủ, điều tra ra chân tướng của sự việc rồi hãy kết luận. Thật tình mà nói, Dương đại ca đối với muội như vậy khiến cho muội vô cùng đau lòng và cảm thấy...

Phí Minh Châu càng nói càng xúc động, đột nhiên lấy tay che mặt khóc thút thít.

Hà Lăng Phong không ngờ rằng Phí Minh Châu đã nghe trộm cuộc đối thoại giữa mình và Phùng Viên, và càng không ngờ rằng Minh Châu sẽ đương diện chất vấn mình. Nên nhất thời chàng không biết phải giải thích như thế nào cho phải.

Im lặng hồi lâu, Hà Lăng Phong mới lên tiếng:

—Phí cô nương, cô nương nói rất phải. Có lẽ vì tại hạ thống hận Tỷ Muội hội quá sâu nên mới có sự ngộ nhậ như vậy. Tại hạ hy vọng cô nương thứ lỗi bỏ qua cho, nếu như có chỗ nào hơi vô lễ xin cô nương đừng để bụng đến.

Phí Minh Châu lắc đầu ghen ngào nói:

—Không. Dương đại ca, muội không có ý trách móc huynh. Muội chẳng qua... chẳng qua chỉ thấy hơi buồn mà thôi. Muội vốn định đến Thiên Ba phủ cầu cứu, không ngờ ngược lại...

Hà Lăng Phong vội nói:

—Cô nương đừng buồn, đây chẳng qua chỉ là một chút ngộ nhận và không hề ảnh hưởng đến mối giao hảo giữa võ lâm tam phủ của chúng ta. Đợi khi nào đến được tổng hội của Tỷ Muội hội và điều tra chương của bọn chúng là ai. Lúc đó tại hạ sẽ đưa cô nương về Hương Vân phủ đồng thời giúp cô nương đối phó với chúng để cứu lệnh tôn.

Phí Minh Châu bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nói:

—Thật vậy hả Dương đại ca? Huynh thật sự đồng ý đi cùng tiểu muội về Lãnh Nam sao?

Hà Lăng Phong nói:

—Đương nhiên là thật, chúng ta cùng chung một kẻ thù, cô nương nói có đúng hay không?

Phí Minh Châu không còn khóc nữa, bật cười nói:

—Dương đại ca, huynh không có nói gạt muội chứ?

Hà Lăng Phong cũng cười nói:

—Đây là việc đại sự, tại hạ làm sao dám gạt cô nương.

Phí Minh Châu nói:

—Vậy thì tiểu muội đã yên tâm. Nói thật lần đầu tiên gặp huynh, muội đã cảm thấy thích huynh. Muội chỉ có một mình không hề có huynh muội gì cả. Dương đại ca, từ nay về sau muội xem huynh như là bào huynh của mình, như vậy huynh có đồng ý hay không?

—Đồng ý! Đồng ý!

Hà Lăng Phong liền đổi giọng nói:

—Muội đi hỏi ả kia thử xem chừng nào chúng ta mới đến được tổng hội Tỷ Muội hội?

Phí Minh Châu nói:

—Muội đã hỏi qua rồi, nếu như trên đường thuận lợi, tối mai chúng ta sẽ đến nơi.

Hà Lăng Phong nói:

—Muội không hỏi ả ta về tình hình Tỷ Muội hội hay sao?

Phí Minh Châu nói:

—Muội đã có hỏi qua nhưng ả ta không chịu nói ra. ả ta chỉ nói nơi đó địa thế rất là hiểm yếu. Có một tòa Tỷ Muội cung rất là hoa lệ. Bên trong tòa Tỷ Muội cung toàn là nữ nhân, hơn nữa mỗi người võ công rất là cao cường.

Hà Lăng Phong vừa nghe vừa gạt đầu đầu tỏ ra rất chú ý nhưng rất lại thất vọng nói:

—Nói vậy ngày mai chúng ta sẽ có thể vạch ra được bí mật của Tỷ Muội hội. Nhưng tại sao hôm nay vốn chưa thấy động tĩnh gì cả vậy?

Phí Minh Châu nói:

—Đúng vậy, tiểu muội cũng lấy làm lạ, chúng ta đã đến gần sào huyệt của Tỷ Muội hội, ít nhất bọn chúng phải có một chút động tĩnh gì chứ?

Hà Lăng Phong cười cười nói:

—Chắc có lẽ đêm nay sẽ có chuyện, nếu muội phải nên cẩn thận một chút.

Nói xong, chàng quét ánh mắt về phía ả thiếu nữ mặc hắc y, rồi đứng lên rồi khỏi đồng lửa.

Ả thiếu nữ mặc hắc y đang ngồi bó gối im lặng, dường như là đã ngủ rồi. Nhưng khi Hà Lăng Phong vừa đi ả đột nhiên đứng lên, quay mình đi vào phía trong hang.

Ở đây là dưới chân núi, xung quanh có sáu bảy cái hang sâu chừng một hai trượng. Sau núi có một dòng suối, chung quanh thoáng rộng, quả thật nơi đây là chỗ nghỉ qua đêm vô cùng lý tưởng.

Sau khi ăn uống xong, bốn người họ tự tìm những hang động để nghỉ.

Vì để tiện giám sát ả thiếu nữ mặc hắc y, nên Phí Minh Châu cùng ở với ả trong hang động tương đối sâu. Phí Minh Châu để cho ả ngủ trong động, còn mình thì nghỉ ở bên ngoài động.

Phùng Viên và Hà Lăng Phong có trách nhiệm là phải canh chừng, cho nên cả hai chia ra ở trong hai hang động hai bên phải và trái.

Đống lửa ở bên ngoài cửa động của Phí Minh Châu. Nếu như có người từ ngoài vào đa phần chỉ chú ý đến hang động ở chánh giữa, mà ít để ý đến hai hang động nhỏ ở hai bên.

Khi mọi người nằm xuống, liền chợt nghe thấy có nhiều tiếng bước chân đang đi về phía họ.

Phùng Viên là người phát hiện ra đầu tiên. Nhưng lão ta chỉ sửa lại binh khí mà không hề có hành động gì.

Hà Lăng Phong thì thò đầu ra ngoài nhìn về phía hang động ở chính giữa, nhưng không nhìn thấy Phí Minh Châu ở ngoài miệng hang. Chàng nghĩ có lẽ Minh Châu vì cảnh giác nên đã rút vào trong hang.

Vì vậy Hà Lăng Phong cũng không hề có động tịnh gì.

oOo

Bên ngoài đã có bốn người xuất hiện, trong đó có một gã tăng tử. Quần áo bọn họ đều rách tả tơi, đầu hơi cúi thấp, bước đi loạng choạng, hiển nhiên là bọn họ đang bị thương.

Hà Lăng Phong ngồi ở trong hang động, nhìn không rõ diện mạo của bốn người. Nhưng trong bốn người bọn họ ít nhất có một người chàng rất quen mặt.

Đi đầu là một lão hòa thượng tuổi ngoài ngũ tuần, cà sa của lão đã bị rách mấy chỗ, toàn thân đầy máu, còn ba người trung niên ở phía sau lão cũng thương tích đầy mình.

Bốn người họ lão đảo bước đến bên đồng lửa, rồi dường như không còn sức lực nữa, nên ngã ngay bên cạnh đồng lửa, không hề nhúc nhích.

Hà Lăng Phong trong lòng giật mình liền định nhảy ra khỏi hang:

—Đợi một lát!

Phùng Viên thấp giọng nói tiếp:

—Bốn người họ đã chết rồi, không cần để ý đến bọn họ, phải cẩn thận còn có kẻ địch ẩn nấp đâu đây.

Hà Lăng Phong liền hít sâu vào một nơi nhẩn nại chờ đợi. Nhưng trải qua rất lâu, không hề nghe thấy tiếng động nào cả, cũng như không có một bóng người nào.

Bốn người kia vẫn nằm bất động bên đồng lửa, quả nhiên bọn họ đã chết.

Hà Lăng Phong cất giọng nói:

—Lão đại ca có nhìn thấy trước ngực bọn họ có cái gì hay không...

Phùng Viên nói:

—Nhìn thấy, nhưng người khoan bước ra đã. Để ta đến gần xem thử.

Nói dứt lời, Phùng Viên đã vọt ra ngoài khỏi hang nhanh như một con vượn.

Thời gian độ nửa tuần trà trôi qua, mới thấy lão ta trở về với nét mặt nghiêm trọng.

Phùng Viên đưa tay lên vẫy, nói:

—Ra đây mau. Phí cô nương nhớ khổng chế huyết đạo ả Đông Oa Quốc kia trước, đừng để cho ả nhân cơ hội bỏ trốn.

Hà Lăng Phong và Phí Minh Châu đồng loạt bước ra khỏi hang. Sau khi nhìn kỹ bốn thi thể bên cạnh đồng lửa, sắc mặt mọi người đều lập tức nhìn xuống ngay.

Bởi vì tay của bọn họ đã bị buột chắc thành một xâu, hơn nữa trước ngực mỗi người đều có đeo tấm bảng gỗ, bên trên đề một chữ lớn bằng nhau.

Theo như thứ tự, thì phải đọc tấm bảng đeo trên ngực của lão hòa thượng trước. Bốn chữ đó là: «Nhập», «Cốc», «Giả», «Tử».

Tuy bốn người họ bị thương rất nhiều, nhưng vết thương chí mạng thì hoàn toàn giống nhau. Đó là trước ngực trái bị một lưỡi đao đâm xuyên qua tim.

Lưỡi đao đâm xuyên tim không những chính xác mà độ lớn nhỏ của vết thương trên ngực bốn người cũng hoàn toàn bằng nhau.

Phùng Viên lắc đầu nói:

—Đao pháp thật là hiểm ác.

Hà Lăng Phong nói:

—Không sai! Đao pháp này quyết không thua kém gì đao pháp của Thiên Ba phủ và Hương Vân phủ.

Phùng Viên nói:

—Thất lang, người có nhận ra được bốn người họ hay không?

Hà Lăng Phong nói;

—Tiểu đệ chỉ nhận ra được người mặc thanh y ở hàng thứ hai. Còn vị hòa thượng này rất có thể là người của Thiếu Lâm tự.

Phùng Viên «ồ» lên một tiếng:

—Hắn ta là ai?

Hà Lăng Phong chậm rãi đáp:

—Là Diên Bá Đạt!

Phùng Viên biến sắc mặt:

—Hắn chính là Trường Nhĩ Tiểu Diên.

Hà Lăng Phong nói:

—Chính hắn ta. Lão được không phải đã từng nghe nói hắn ta rời khỏi nhà cùng bằng hữu đi đến Lan Phong rồi sao? Hai người này nhất định là bằng hữu của hắn ta. Bọn họ đi về hướng Lan Phong, chắc chắn là để đến Thiếu Lâm tự... nhưng chỉ có điều không hiểu tại sao bây giờ lại ở đây?

Phùng Viên chau mày nói:

—Nếu nói vậy, ban đầu đệ hoài nghi hắn ta là gian tế của Tỷ Muội hội, là hoàn toàn oan cho hắn.

Hà Lăng Phong nói:

—Hành vi của Diên Bá Đạt không minh bạch. Nếu như hắn ta không phải là gian tế của Tỷ Muội hội thì có lẽ là chịu sự ra lệnh của nhóm người khác. Nếu không hắn ta sẽ chẳng bao giờ vô cớ chạy đến Đại Ba Sơn này làm gì?

Phùng Viên ngạc nhiên hỏi:

—Một nhóm người khác?

Thật ra là đám người nào?

Hà Lăng Phong đáp:

—Về việc này tiểu đệ không dám kết luận. Nhưng mà tiểu đệ lâu nay vẫn cảm thấy, sau khi thanh Yến chi bảo đao bị đánh cắp đi dường như đang có ai đó ngầm đối địch lại với Tỷ Muội hội. Có lẽ bọn chúng có mưu đồ đánh cắp bảo đao, nhưng cũng có thể còn có mục đích khác. Bây giờ bọn chúng là bạn hay thù, điều này rất khó biết được. Đáng tiếc là Điền Bá Đạt đã chết nếu không thì chúng ta đã biết được một ít manh mối từ hắn.

Phùng Viên trầm tư giây lát rồi nói:

—Nếu sự thật là như vậy, sự việc này càng lúc càng phức tạp hơn. Ngoài Tỷ Muội hội ra còn có ai có âm mưu đánh cắp thanh Yến Chi bảo đao?

Hà Lăng Phong nói:

—Lão đại ca có còn nhớ hay không? Yến chi bảo đao bị một người có thân hình cao to bịt mặt cướp đi, như vậy Tam công chúa của Tỷ Muội hội thật sự không có lấy được bảo đao.

——— o0o ———

HỒI 16

NGOẠI NHÂN SỰ

Phùng Viên nói:

—Không sai! Lúc ấy ta cho rằng những lời của bọn người Tỷ Muội hội là giả dối, bây giờ nghĩ lại thật sự có mấy phần đáng tin.

Phí Minh Châu nghe bọn họ nói mà chẳng hiểu gì cả liền chen vào nói:

—Hai vị đại ca đang nói việc gì vậy? Tại sao mỗi câu tiểu muội nghe đều chẳng hiểu tí nào cả? Bây giờ chúng ta làm gì với bốn tử thi này đây?

Phùng Viên nói:

—Chúng ta sẽ đào một cái hố to, rồi chôn...

—Không được! Không được thể chôn được!

Câu nói vừa dứt thì đã thấy một bóng người, từ trên mỏm đá bay xuống.

Phùng Viên và Hà Lăng Phong không ngờ rằng phía trên có người ẩn nấp, nên cả hai không hẹn mà cùng một lượt rút binh khí ra.

—Ta có ý tốt đến đây muốn khuyên chư vị vài câu, nghe hay không là phần của quý vị, không cần phải giận dữ, dùng đến binh khí đâu.

Thì ra đó là một lão nhân tuổi trên bát tuần. Mặt lão ta đầy nếp nhăn, râu và mày đều bạc trắng, dáng vóc nhỏ nhắn.

Nhưng cây gậy trong tay lão ta có trọng lượng xấp xỉ tuổi tác của lão cũng chừng tám mươi cân.

Một lão già tuổi lác lớn như vậy, mà còn có thể cầm được một cây gậy nặng như thế, thì quả là không phải người tầm thường.

Phùng Viên không phải là kẻ ngốc, nên lão ta không dám tùy tiện xuất thủ, mà chỉ trầm giọng hỏi:

—Xin hỏi các hạ là ai?

Lão nhân cười nói:

—Ta là người ngoài cuộc, nếu như các người có hứng thì cứ gọi ta là Ngoại Nhân Sự.

Hà Lăng Phong liền tiếp lời:

—Nói vậy lão không có quan hệ gì với Tỷ Muội hội hay sao?

Lão nhân cười lớn nói:

—Đã gọi là Ngoại Nhân Sự, đương nhiên là không có quan hệ bên nào cả.

Phùng Viên nói:

—Thế thì các hạ nấp ở trên đấy nghe lén, là có dụng ý gì?

Lão nhân cười nhạt nói:

—Phùng lão đệ, người đâu thể nói như vậy được, ở đây không phải là Thiên Tuế phủ, các người đến được thì ta cũng đến được. Hơn nữa ta đến đây sớm hơn các người. Tại các người không nhìn thấy ta ở trong hang động phía trên, nên đâu thể trách ta nghe lén được.

Hà Lăng Phong vội nói:

—Nếu là như vậy, chỉ trách bọn tại hạ tai mắt không thính mà thôi. Nhưng lão nhân gia ngăn cản không cho chôn những thi hài này, là do duyên cớ gì?

Lão nhân nói:

—Nếu muốn biết duyên cớ thì ta phải hỏi các người câu này trước. Vậy chứ các người từ xa xôi đến nơi hoang sơn này để làm gì?

Hà Lăng Phong nói:

—Không giấu gì lão nhân gia, bọn tại hạ muốn đi tìm một nơi.

Lão nhân nói:

—Các người muốn đi tìm tổng hội của Tỷ Muội hội?

Hà Lăng Phong liền đáp:

—Đúng vậy!

Lão nhân lại nói:

—Ta hỏi người thêm câu nữa, các người có biết bốn người này bị ai giết chết hay không?

Hà Lăng Phong đáp:

—Đương nhiên là do Tỷ Muội hội làm ra.

Lão nhân nói:

—Tỷ Muội hội tại sao phải giết bọn họ?

Hà Lăng Phong nói:

—Không cần hỏi cũng biết, bọn chúng cố ý làm vậy để uy hiếp bọn tại hạ dừng tiến về phía trước nữa.

Lão nhân lại nói:

—Các người cho rằng tổng hội của Tỷ Muội hội được đặt ở nơi nào đấy trong khu núi, phải vậy không?

Hà Lăng Phong nói:

—Không sai!

Lão nhân cười híp mắt nói:

—Nhìn không ra, người quả là thông minh.

Hà Lăng Phong cung tay nói:

—Không dám, lão nhân gia đã quá lời rồi.

Lão nhân đột nhiên trầm mặt xuống, nhổ một bãi nước bọt xuống đất nói:

—Thông minh? Hứ? Thông minh cái con khỉ! Tên tiểu tử người tự cho rằng mình thông minh lắm sao? Kỳ thật ngu dốt chẳng khác gì con bò.

Hà Lăng Phong không khỏi ngạc nhiên:

—Lão nhân gia đây là...

Lão nhân nói:

—Đây là ta đã khách sáo lắm rồi đấy, nếu không ta đã cho người hai tát tai rồi. Nhà người tự nghĩ xem người của Tỷ Muội hội có thể ra vào trong võ lâm tam phủ giống như là nhà của mình. Như vậy bọn chúng có thể nào đặt tổng hội tại nơi núi non hẻo lánh này?

Tuy bị mắng nhưng Hà Lăng Phong không thể không thừa nhận, là lời của của lão ta hoàn toàn có lý.

Lão nhân lại nói tiếp:

—Vả lại, nếu như bọn chúng không muốn cho bọn người đến đó, thì trên đường có rất nhiều cơ hội để hạ thủ, cần gì phải đợi đến bây giờ mới ra uy để các người cảnh giác chứ? Bọn chúng đã có thể giết được bốn người này, vậy tại sao không trực tiếp giết chết các người nà cần phải thị uy như vậy? chẳng lẽ ba người các người cao minh hơn bốn người bọn họ rất nhiều hay sao?

Hà Lăng Phong nói:

—Ý của lão nhân gia là bọn tại hạ đến đây hoàn toàn đều do Tỷ Muội hội, ngầm sắp đặt cả?

Lão nhân nói:

—Nếu không tại sao các người đến đây được thuận lợi như vậy?

Hà Lăng Phong nói:

—Nếu nói vậy bọn họ cố tình bày ra như thế là để dụ dẫn bọn tại hạ vào trong bẫy?

Trên mặt lão ta nở một nụ cười, nói:

—Xem ra người cũng không phải hoàn toàn ngu ngốc. Cuối cùng cũng đã rõ.

Hà Lăng Phong nói:

—Thế thì bốn người này là bị ai giết chết? Trong núi còn có những mai phục hiểm ác gì nữa hay không?

Lão nhân lắc đầu nói:

—Mới nói người đã rõ, vậy mà bây giờ lại hồ đồ rồi sao? Nói cho người biết, đây chính là mưu kế mượn đao giết người của Tỷ Muội hội, người đã hiểu hay chưa?

Hà Lăng Phong nói:

—Tại hạ vẫn chưa hiểu.

Lão nhân lại thở dài ra một tiếng, nói:

—Xem như ta xui xẻo gặp phải người nên đành phải nói rõ ra hết. Tỷ Muội hội muốn đưa dê vào hang hùm, nên mới dẫn các người vào trong tuyệt cốc này. Nơi đây tuy không có mai phục nguy hiểm gì, nhưng ngược lại chỉ có thể đi vào mà không bao giờ có đường để ra. Phàm những ai đã bước vào trong tuyệt cốc này, thì chưa từng có người sống sót để bước trở ra.

Hà Lăng Phong nói:

—Tuyệt cốc mà lão nhân gia nói có phải là «mê cốc» hay không?

Sắc mặt của lão nhân liền thay đổi nói:

—Ta đã nói rất rõ ràng rồi, bất kể nơi đó tên là gì nhưng chỉ có vào mà không có trở ra. Ta chẳng qua chỉ là một người ngoài cuộc, những lời ta nói ra, tin hay không là tùy ở các người.

Nói xong lão nhân quay lưng, chống gậy định bước đi.

Phùng Viên liền vọt lên trước thấp giọng nói:

—Xin dừng bước!

Lão nhân dừng lại cười nhạt nói

—Phùng lão đệ, ngươi còn gì muốn chỉ giáo?

Phùng Viên nói:

—Tại hạ muốn thỉnh giáo một việc, các hạ tự xưng là Ngoại Nhân Sự, vậy tại sao đối với những việc về Tỷ Muội hội các hạ lại biết nhiều đến như vậy? Và lại sao lại biết những người bước vào trong mê cốc không bao giờ có đường trở ra?

Lão nhân hít sâu vào một hơi, từ từ nói:

—Phùng lão đệ, những lời ta nói ra hoàn toàn là có ý tốt, lão đệ không cần phải nghi ngờ làm gì.

Phùng Viên nói:

—Nếu là hảo ý tại sao ngay cả danh tính cũng không dám tiết lộ ra?

Lão nhân cười nói:

—Như vậy là ngươi tính làm khó ta sao?

Phùng Viên nói:

—Chỉ vì những điều các hạ biết quá nhiều.

Lão nhân nói:

—Nếu như ta không chịu xưng danh tánh thì sao?

Phùng Viên nói:

—Vậy thì Phùng mỗ này đành phải dùng võ công để điều tra lai lịch của các hạ!

Lão nhân cười lớn nói:

—Ngươi muốn cùng ta động thủ?

Phùng Viên gật đầu đáp:

—Đúng vậy, mời các hạ.

Tay trái Phùng Viên ôm đao, tay phải cầm kiếm đưa lên trước ngực. Đây chính là chiêu thức Đao kiếm hợp bích.

Hà Lăng Phong sợ hai người sẽ giao đấu với nhau nên vội lên tiếng nói:

—Phùng đại ca để tiểu đệ thỉnh vấn lão nhân gia đây vài câu câu xem sao.

Phùng Viên nói:

—Được! Lão đệ hỏi thử xem.

Hà Lăng Phong cung quỳ hướng về phía lão nhân, nói:

—Tại hạ tin tưởng lão nhân gia hoàn toàn có hảo ý. Nhưng người mới có nói một nửa, làm gì mà bỏ đi gấp vậy?

Lão nhân nói:

—Những điều cần nói ta đã nói hết, tại sao ngươi lại nói ta mới nói một nửa.

Hà Lăng Phong nói:

—Vừa rồi bọn tại hạ định chôn bốn tử thi này đi, lão nhân gia đã ra mặt ngăn cản lại. Nhưng chưa nói cho bọn tại hạ biết là nguyên nhân gì?

Lão nhân à lên một tiếng, nói:

—Thì ra ngươi hỏi về vấn đề này. Được, ta có thể nói cho các vị hiểu rõ ràng thêm một chút. Bốn tấm bảng trên bốn tử thi này chính là một phần âm mưu mượn đao giết người của Tỷ Muội hội. Các vị hãy nghe lời ta mau mang bốn tử thi này thiêu đi rồi lập tức rời khỏi nơi đây ngay. Nếu không thì ắt sẽ có họa lớn giáng xuống đầu.

Hà Lăng Phong ngạc nhiên hỏi:

—Tại sao phải dùng lửa thiêu những tử thi này?

Lão nhân có vẻ không hài lòng nói:

—Ngươi hỏi quá nhiều rồi đấy.

Dứt lời lão nhân liền chống gậy tung người bay đi.

Phùng Viên liền quát lớn:

—Đừng chạy! Hãy tiếp chiêu!

Một luồng ánh sáng lạnh lóe lên, thanh đao và thanh kiếm trong tay Phùng Viên nhất tề phát chiêu.

Hai chân của lão nhân vừa rời khỏi đất đột nhiên cười nhạt nói:

—Hảo chiêu thức!

Cây gậy của lão nhân liền quét một vòng ra phía sau, chỉ nghe một tiếng «keng!» vang lên. Đao và kiếm trong tay của Phùng Viên liền bị bật mạnh trở về.

May mà chiêu này Phùng Viên chưa dùng hết toàn lực vậy mà còn phải lui lại hai bước, hổ khẩu đều rướm cả máu. Xuýt chút nữa đánh rơi binh khí xuống đất.

Thân hình lão nhân không dừng lại mà vẫn tiếp tục bay lên mỏm đá phía trên, rồi mất hút vào đêm khuya.

Hà Lăng Phong liền hỏi:

—Lão đại ca, người không bị thương chứ?

Phùng Viên lắc đầu, sắc mặt vẫn còn chưa hết vẻ kinh ngạc nói:

—Nội lực của lão nhân này cực kỳ thâm hậu. Ta đã sống hơn nửa đời người, nhưng hôm nay mới gặp được một cao nhân.

Hà Lăng Phong lại hỏi:

—Lão đại ca có nhìn ra được lai lịch của lão ta hay không?

Phùng Viên lại lắc đầu nói:

—Một chút cũng nhìn không ra. Người này võ công cao thâm hơn ta rất nhiều, ta chưa từng nghe qua trên giang hồ có một nhân vật như vậy.

Hà Lăng Phong thở dài ra một tiếng:

—May mà lão ta là người ngoài cuộc, không có ý đối địch lại với chúng ta. Nếu không chúng ta phải vô cùng vất vả.

Từ lúc lão nhân xuất hiện đến giờ Phí Minh Châu vẫn chưa lên tiếng.

Bây giờ Minh Châu mới mỉm cười, nói:

—Theo như chỗ của tiểu muội thấy, chẳng qua lão ta tuổi tác hơi lớn, hơn nữa binh khí lại nặng. Nếu thật sự giao đấu, chưa chắc gì lão ta đã là đối thủ của Phùng đại ca.

Phùng Viên gượng cười nói:

—Phí cô nương không cần phải giữ thể diện cho ta. Núi cao còn có núi cao hơn, người giỏi còn có người giỏi hơn. Võ công không bằng người không có gì phải là xấu hổ cả. Nhưng nếu thua mà biết thua, đây mới là điều đáng quý.

Hai má Phí Minh Châu liền đỏ bừng lên, bẽn lẽn nói:

—Tiểu muội nói kiếm pháp của Phùng đại ca chưa chắc đã thua lão ta. Nếu như không phải lão ta bỏ đi quá vội vàng thì chiêu thức Đạo Kiếm hợp bích của Phùng đại ca đã có thể thi triển được. lúc ấy ai thắng ai bại, khó mà có thể biết được.

Hà Lăng Phong nói:

—Bây giờ đừng bàn đến những chuyện này, chúng ta thương lượng xem có nên làm theo lời khuyên của lão ta hay không?

Phùng Viên nhú mày, nhưng lại im lặng không lên tiếng.

Phí Minh Châu nói:

—Tiểu muội cảm thấy hay là đừng để ý đến lão ta. Ngay cả lão là ai chúng ta còn không biết, vậy thì dựa vào điều gì để tin lời của lão?

Hà Lăng Phong nói:

—Nhưng mà lão ta nói rất có lý. Nếu đây là âm mưu của Tỷ Muội hội, chúng ta không nên không đề phòng.

Phí Minh Châu nói:

—Dẫu sao ngày mai chúng ta cũng đã đến được nơi đó. Tới lúc ấy tất cả đều có thể hiểu rõ. Chúng ta đừng vì một câu nói của lão, mà bỏ đi tất cả công sức.

Hà Lăng Phong suy nghĩ một hồi rồi lên tiếng hỏi:

—Lão đại ca, ý của đại ca thế nào?

Phùng Viên thở dài một tiếng nói:

—Ta nghĩ lời nói của lão ta không phải không có nguyên nhân. Có lẽ những câu nói của lão hoàn toàn là có hảo ý. Nhưng chúng ta tuyệt đối không thể nào nửa đường bỏ ngang được.

Phí Minh Châu liền nói:

—Đúng vậy! Chỉ cần chúng ta cẩn thận một chút, cho dù phía trước nguy hiểm cũng không có gì đáng sợ.

Phùng Viên không hề để ý đến câu nói của Phí Minh Châu, mà tiếp tục nói:

—Theo như lão ta nói tòa tuyệt cốc này rất có khả năng là «Mê cốc» được tương truyền trong thiên hạ. Nếu đúng là như vậy, thì chúng ta phải nhất định

mạo hiểm vào cho bằng được. Nhưng còn bốn tử thi này cứ làm theo lời lão ta là dùng lửa hỏa táng.

Hà Lăng Phong bỗng nhiên cười cười nói:

—Tiểu đệ nghĩ ra được một cách, không biết đại ca có tán thành hay không?

Phùng Viên nói:

—Lão đệ nói ra nghe thử xem.

Hà Lăng Phong nói:

—Tiểu đệ cho rằng lời nói của lão nhân kia rất đáng tin cậy, chỉ có điều lời nói không được rõ ràng nên khiến cho người ta không khỏi không nghi ngờ. Vậy thì tại sao chúng ta không thử kiểm nghiệm lại xem?

Hà Lăng Phong nói:

—Lão khuyên chúng ta nên hỏa táng bốn tử thi này, hơn nữa còn chỉ bốn tử thi này và những tấm biển gì treo ở trên cổ họ chính là một âm mưu mượn đao giết người của Tỷ Muội hội. Bây giờ tạm thời chúng ta đừng tiến về phía trước nữa, cũng như không đem những tử thi kia đi hỏa táng mà toàn bộ đều để y nguyên như chỗ cũ. Sau đó chúng ta nấp lại ở gần đây chờ đợi một ngày xem có việc gì xảy ra hay không?

Phi Minh Châu liền lên tiếng:

—Tốt! Tiểu muội tán thành cách này.

Phùng Viên trầm ngâm giây lát, nói:

—Có lẽ tai họa mà lão ta muốn chỉ, không phải là phát sanh ra ở nơi đây. Vậy chúng ta cần gì chờ đợi ở đây?

Hà Lăng Phong nói:

—Nhưng như vậy cũng không có ảnh hưởng gì đến kế hoạch ban đầu của chúng ta. Đợi đến ngày mai chúng ta sẽ mang những tử thi này đi hỏa táng, rồi lại tiếp tục lên đường. Như vậy cũng đâu có trễ gì đâu.

Phùng Viên gật gật đầu nói:

—Thôi được! Chúng ta cứ thử làm vậy xem sao?

Phi Minh Châu vội nói:

—Để tiểu muội tìm thử quanh đây có chỗ nào ẩn nấp hay không?

Hà Lăng Phong đưa tay chỉ lên hang động phía trên, nói:

—Không cần phải tìm, phía trên là nơi ẩn nấp tốt nhất rồi.

Cả ba người liền nhún mình vọt lên phía trên. Quả nhiên phía trên có một hang động rất sâu. Cửa vào hang tương đối hẹp nhưng bên trong vô cùng rộng rãi. Ngoài ra còn có một cửa ra khác, rộng hơn mười trượng.

Phí Minh Châu cũng mang ả thiếu nữ hắc y lên trên, bỏ ả vào bên trong hang.

Sau khi chỉnh đốn xong xuôi, cả ba người họ đều nằm yên ở trong hang quan sát, xem bên dưới có động tĩnh gì không?

Một đêm qua đi mọi việc vẫn yên lành không có chuyện gì xảy ra. Đến khi trời sáng mọi người đã cảm thấy có chút mỏi mệt.

Phùng Viên lên tiếng nói:

—Bây giờ mọi người luân phiên nhau ngủ để dưỡng tinh thần. Chúng ta còn phải chờ đợi một ngày một đêm nữa.

Phí Minh Châu đưa tay lên che miệng ngáp một cái cười nói:

—Tiểu muội đi ngủ trước một lát, nếu có việc gì xảy ra, hai vị cứ gọi muội.

Hà Lăng Phong nói:

—Nhân lúc trời vừa sáng, tiểu muội nên giải huyết cho ả ta ra phía sau đại tiểu tiện. Nếu bị điểm huyết quá lâu sợ rằng sẽ ảnh hưởng đến khí huyết.

Phí Minh Châu thở ra một tiếng, rồi đứng lên. Đột nhiên hai mắt Minh Châu mở to lên, chỉ xuống bên dưới nói:

—Hai vị đại ca, nhưng thi hài kia...

Phùng Viên và Hà Lăng Phong không hẹn mà cũng lên tiếng hỏi:

—Những thi hài kia như thế nào?

Lúc này đồng lửa đã tàn. Bốn cái tử thi vẫn còn nằm bất động bên đồng tro tàn.

Phí Minh Châu nói với giọng run run:

—Trên... trên bốn cái tử thi kia tại sao không thấy có bốn tấm biển gỗ...

Phùng Viên và Hà Lăng Phong liền chú ý nhìn xuống bên dưới bất giác cả hai đều biến sắc.

Quả nhiên bốn tấm biển gỗ trên cổ bốn tử thi đã không cánh mà bay.

Hà Lăng Phong trầm giọng nói:

—Lão đại ca canh chừng ở đây, để tiểu đệ xuống xem thử!

Phùng Viên vội nói:

—Đừng manh động. Việc này rất có thể là do âm mưu của lão nhân kia.

Phí Minh Châu vội xen vào:

—Đêm qua rõ ràng vẫn còn đó tại sao bây giờ lại không có?

Rõ ràng đêm qua cả ba người đều tập trung quan sát bốn cái tử thi và động tịnh xung quanh nhưng không hề có gì khác lạ cả. Vậy tại sao bây giờ bốn cái biển đeo trên cổ bốn tử thi lại đâu mất?

Cả ba bất chợt đưa mắt nhìn, mà không khỏi ớn lạnh.

Phí Minh Châu vẻ sợ hãi nói:

—Chẳng lẽ thật sự có quỷ hay sao? Hai vị đại ca cứ xuống xem thử để tiểu muội canh giữ ở đây cho.

Phùng Viên và Hà Lăng Phong đều không tin chuyện có quỷ nhưng lại nghĩ không ra tại sao những tấm biển kia lại biến mất. Sự nhấn nại không thắng nổi lòng hiếu kỳ cuối cùng cả hai đều tung mình nhảy xuống bên dưới.

Khi đến gần bên đồng lửa, cả hai đều đứng lặng người.

Bốn tử thi vẫn nằm y nguyên ở chỗ cũ, chỉ có điều những tấm biển và sợi dây buộc chung bên người, không thấy mà thôi. Ở chỗ những tấm biển và sợi dây còn để lại một lớp bột màu xám, khi có gió thổi qua những bột này bay tứ tán ra.

Có lẽ những tấm biển và sợi dây kia không phải làm bằng gỗ, mà là một loại vật liệu đặc biệt nào đó. Sau khi trải qua thời gian một đêm, nó tự động phân hủy đi.

Nhưng đó là chất liệu gì?

Ai cũng đều không biết.

Tại sao lại phải an bày như vậy?

Điều này càng khiến cho người ta khó hiểu hơn.

Hà Lăng Phong đột nhiên quay người lại, lớn tiếng nói:

—A! tiểu đệ hiểu rồi.

Phùng Viên hỏi:

—Lão đệ hiểu điều gì?

Hà Lăng Phong nói:

—Hèn gì lão nhân gia kêu chúng ta đừng nên đem chôn những thi hài này, đây chính là âm mưu giá họa giết người của Tỷ Muội hội.

Phùng Viên nói:

—Giá họa như thế nào?

Hà Lăng Phong nói:

—Lão đại ca thử nghĩ xem. Nếu như người trong tuyệt cốc đang tìm kiếm bốn người này mà chúng ta lại đem chôn họ, như vậy nếu như hai bên gặp nhau chúng ta giải thích thế nào đây?

Phùng Viên nói:

—Người không phải do chúng ta giết, chúng ta có thể nói thật như vậy.

Hà Lăng Phong nói:

—Nếu là vậy, đối phương sẽ đào những tử thi này lên kiểm chứng, đến khi đó cho dù chúng ta có nói thật cũng thành giả bởi vì ai sẽ tin rằng chúng ta không giết người chứ?

Phùng Viên hít sâu vào một hơi, lẩm bẩm nói:

—Không sai! Đến lúc ấy cho dù chúng ta có mười cái miệng cũng không thể nào biện minh được. Quả thật thủ đoạn độc ác...

Vừa nói dứt câu, bỗng nhiên nghe phía trên có tiếng gọi lớn:

—Phùng đại ca! Dương đại ca, hai vị mau lên đây.

Phùng Viên và Hà Lăng Phong nhất tề phóng mình lên trên, nhưng cả hai không nhìn thấy bóng dáng của Phí Minh Châu đâu cả.

Hà Lăng Phong giậm chân nói:

—Thôi nguy rồi, chắc chắn là ả hắc y đã tẩu thoát rồi.

Cả hai người lập tức chạy nhanh vào bên trong, rồi đến cửa hang thứ hai. Nhưng họ chỉ nhìn thấy một mình Phí Minh Châu đang đứng ở trước miệng hang, trên tay còn cầm một thanh đao sáng loáng.

Hà Lăng Phong cao giọng hỏi:

—Người đâu?

Phí Minh Châu ngơ ngác đáp:

—Tiểu muội... tiểu muội không biết...

——— o0o ———

HỒI 17

HỒNG Y THIẾU NỮ

H

à Lăng Phong nói:

—Người ở trong động tại sao cô nương lại không biết?

Phí Minh Châu hai má đỏ ửng lên đáp:

—Tiểu muội quả nhiên không biết. Khi tiểu muội đang canh chừng ở phía trên thì nghe thấy dường như có tiếng bước chân ở phía trong hang, tới khi tiểu muội vào đến trong này đã không còn nhìn thấy ả ta đâu nữa. Nhưng ở tại đây tiểu muội nhất được thanh đao này.

Phùng Viên đưa tay nhận lấy thanh đao, sắc mặt lão chợt thay đổi, miệng thất thanh kêu lên:

—Yến chi bảo đao!

Không sai, trên tay Phùng Viên đang cầm chính là thanh Yến chi bảo đao.

Bảo đao đã thất lạc lại Thiên Ba phủ nhưng lại xuất hiện trong hang động hoang vắng này.

Người của Tỷ Muội hội đã cứu ả hắc y kia đi, nhưng đã để lại thanh Yến Chi bảo đao.

Trước tình hình này càng khiến cho Phùng Viên chẳng hiểu gì cả.

Lão ta đưa mắt nhìn Hà Lăng Phong mơ hồ nói:

—Thật ra việc này là như thế nào?

Sắc mặt của Hà Lăng Phong vô cùng nghiêm trọng, chàng gần từng tiếng nói:

—Đây chính là hung khí để giá họa.

Phùng Viên sực kêu lên:

—Bọn Điền Bá Đạt có phải đã chết dưới thanh Yến Chi bảo đao này không?

Hà Lăng Phong nói:

—Đúng là như vậy. Sự việc bấy giờ đã rất rõ. Điền Bá Đạt nhất định có quan hệ với người ở trong tuyệt cốc. Sau khi lấy được bảo đao hấn cùng với ba người kia đồng đến Đại Ba sơn này. Nhưng không may cho bọn chúng đã bị người của Tỷ Muội hội đoạt lấy mất bảo đao. Sau khi giết chết hết cả bốn người, sau đó bọn chúng đem thi thể bọn Điền Bá Đạt và bảo đao làm vật giá họa.

Phùng Viên chợt hiểu ra liền nói:

—Vậy thì chúng ta phải lập tức rời khỏi chỗ này mới được.

Hà Lăng Phong đưa mắt nhìn ra bên phía ngoài cửa hang, lắc đầu nói:

—Bây giờ đã không kịp rồi?

Phùng Viên lập tức nhìn ra phía ngoài cửa. Bên ngoài có ba thiếu nữ cầm đao đứng ở đấy tự lúc nào.

Cả ba đều mặc hồng y, sắc mặt vô cùng lạnh lùng. Người thiếu phụ đứng ở giữa tuổi tác tương đối lớn, khoảng chừng ba mươi tuổi trên y phục màu hồng của người thiếu phụ này có viền màu xanh ở phía ngoài.

Còn hai thiếu nữ còn lại tuổi chừng mười bảy, mười tám, y phục màu hồng của họ bên ngoài có viền màu đen.

Từ cách ăn mặc của họ, khiến cho Phùng Viên tưởng đến Mê cốc và Hồng y Huệ Nương trong truyền thuyết.

Trong lòng lão không khỏi cảm thấy kinh ngạc

Hà Lăng Phong thấp giọng nói:

—Lão đại ca, chúng ta đã bị trúng kế. Vậy thì phải nén bình tĩnh ứng phó. Tốt nhất là chúng ta nên thăm dò xem bọn họ có phải là người trong Mê cốc hay không?

Phùng Viên cười cười nói:

—Cứ yên tâm, ta tự có cách ứng phó.

Trong khi hai người đang nói chuyện phía sau lưng họ chợt có tiếng bước chân vọng đến. Lại có thêm hai hồng y thiếu nữ xuất hiện.

Phí Minh Châu vội vàng rút đao ra nói:

—Chúng ta đã bị bao vây rồi. Bây giờ phải làm sao đây?

Phùng Viên nhìn trước sau một lượt, nói:

—Không cần phải sợ hãi. Người thiếu nữ mặc hồng y có viền xanh đang đứng ở bên dưới dường như là thủ lĩnh của bọn họ, chúng ta hãy xuống dưới đó nói chuyện với ả ta xem sao?

Cả ba liền lập tức nhảy xuống bên dưới. Hai thiếu nữ mặc hồng y có viền đen vội rút đao ra ngay. Hai thiếu nữ ở trong động cung rút binh khí ra nhảy theo ngay xuống bên dưới.

Thoáng chốc bọn Hà Lăng Phong đã bị các thiếu nữ hồng y bao vây.

Người thiếu phụ mặc hồng y có viền xanh vẫn đứng im không nhúc nhích.

Nhưng hai mắt lạnh như băng đang nhìn ba người bọn họ. Một hồi lâu người thiếu phụ mới từ từ nói:

—Các người là ai? Từ đâu đến? Và định đi đến đâu?

Phùng Viên liền mỉm cười cung tay nói:

—Chư vị đại tẩu có thể nói cho bọn tại hạ biết trước, chư vị có phải là môn hạ của Hồng y Huệ Nương hay không?

Người thiếu nữ đột nhiên biến sắc, trầm giọng nói:

—Các người cũng biết Hồng y Huệ Nương sao?

Phùng Viên nói:

—Trước đây chỉ nghe thiên hạ đồn là truyền thuyết mà thôi, không biết rõ Mê cốc nằm ở đâu. Bây giờ xem ra truyền thuyết hoàn toàn có thật.

Người thiếu phụ nhìn bọn họ một lượt bỗng nhiên đưa tay lên vẫy một cái nói:

—Mang tất cả bọn họ về!

Bốn thiếu nữ đồng thanh «Dạ» một tiếng rồi từ từ bước lên.

Phùng Viên liền nói:

—Khoan đã. Bọn tại hạ không hề quen biết với các vị vậy các vị dụng vào cái gì mà dẫn bọn tại hạ đi?

Người thiếu phụ quát:

—Đừng nhiều lời vô ích! Các người chịu buông binh khí xuống ngoan ngoãn theo bọn ta về, hay là muốn bọn ta phải ra tay?

Phùng Viên nói:

—Nếu không đi là không được?

Người thiếu phụ nói:

—Cũng được, trừ phi các người có thể thắng được ta.

Phùng Viên mỉm cười nói:

—Từ lâu đã nghe danh tuyệt kỹ đao pháp của Mê cốc. Nếu có thể nhìn thấy được quả là một điều vinh hạnh!

Người thiếu phụ cầm đao bước lên trên hai bước, nói:

—Người xuất chiêu đi!

Hà Lăng Phong liền vọt mình về phía trước, thấp giọng nói:

—Lão đại ca, hãy để tiểu đệ thử tuyệt kỹ đao pháp của Mê cốc trước xem sao?

Chàng liền cho thanh trường kiếm bên tay trái vào vỏ, rồi từ từ đưa thanh Yến chi bảo đao lên.

Người thiếu phụ hơi nhú mày lại nói:

—Người là nhân vật như thế nào trong Thiên Ba phủ ở Cửu Khúc thành?

Hà Lăng Phong nói:

—Danh tánh không có gì quan trọng xin mời cô nương ra chiêu!

Người thiếu phụ cười nhạt nói:

—Tốt! Người sẽ được toại nguyện của mình. Ta sẽ cho người biết thế nào là lợi hại của Hồng Tụ đao.

Tay phải của thiếu phụ vung mạnh lên, thanh đao lập tức rời khỏi vỏ.

Hà Lăng Phong nói:

—Tại sao cô nương không chịu ra tay trước?

Người thiếu phụ nói:

—Chủ khách phải phân biệt, ta nhường cho người ra tay trước.

Hà Lăng Phong biết rõ Mê cốc đao pháp chính là khắc tinh của Dương gia thần đao, nên chàng mỉm cười nói:

—Kẻ mạnh không bao giờ bức hiếp kẻ yếu, hơn nữa trong tay tại hạ là một thanh bảo đao, cô nương không cần phải khách sáo đâu.

Thiếu phụ cười lớn:

—Nếu như người ỷ dựa vào bảo đao để chiếm thượng phong như vậy là người đã lầm. Tiếp chiêu!

Dứt lời thiếu phụ liền vung đao chém về phía trước. Đao pháp của thiếu phụ cực kỳ nhanh lẹ. Ngay cả Phùng Viên và Phí Minh Châu tập trung đứng nhìn cũng không nhìn thấy rõ thiếu phụ ra chiêu như thế nào.

Hà Lăng Phong càng hoa mắt không nhìn thấy gì cả, chàng lập tức lùi ra sau hai bước múa đao bảo vệ lấy toàn thân.

Ai ngờ thiếu phụ xuất chiêu vừa nhanh biến chiêu lại càng nhanh hơn. Cổ tay thiếu phụ hơi run lên, chiêu thức lập tức thay đổi, lưỡi đao đâm thẳng vào màn đao của Hà Lăng Phong.

Hà Lăng Phong một mặt múa đao hộ thân, mặt khác liên tiếp thoái lui ra sau. Chỉ thấy thanh đao của hồng y thiếu phụ dường như cứ bám riết lấy thanh Yên Chi bảo đao. Có muốn thoát ra nhưng không cách chi thoát được.

Vì vậy Hà Lăng Phong ngoài việc đưa đao lên múa liên tục và không ngừng thoái lui ra sau, chàng không hề có một cơ hội để biến chiêu.

Chỉ cần chàng dừng lại một cái, là lưỡi đao của hồng y thiếu phụ lập tức đâm thẳng ánh đao của chàng ngay.

Hai tay hai chân của Hà Lăng Phong múa máy liên tục, chỉ thoáng một chốc mà chàng đã thoái lui ra sau hai vòng và lại trở về nguyên chỗ cũ. Còn hồng y thiếu phụ vẫn bám sát theo.

Phùng Viên thấy tình thế bất lợi cho Hà Lăng Phong, nên liền quát lớn:

—Ngừng tay!

Cùng với tiếng quát, Phí Minh Châu cũng đã rút đao ra tấn công từ phía sau hồng y thiếu nữ.

Tiếng binh khí va chạm vào nhau liên tiếp vang lên, trong ánh đao một bóng người màu hồng vọt lên cao rồi rơi ra ngoài bờ một trượng.

Hà Lăng Phong và Phí Minh Châu liên tiếp đánh với nhau vài chiêu, rồi mới phát hiện đều là người nhà, nên vội vàng thu binh khí lại, thoái lui ra sau.

Cả hai ngơ ngác nhìn nhau không khỏi ngạc nhiên.

Hồng y thiếu phụ lạnh lùng cười nói:

—Nếu ba người bọn người cùng một lúc xông lên, ta cũng không phản đối. Nhưng tốt nhất là nên giữ thể diện một chút, không cần phải dùng kế giường đồng kích tây. Một người kêu ngừng còn một người lại ra tay đánh lén.

Phí Minh Châu giận dữ nói:

—Cho dù một đấu một, ta cũng không sợ người.

Hồng y thiếu phụ nói:

—Vậy sao? Người có muốn thử xem không?

Phí Minh châu nói:

—Thử thì thử.

Phí Minh châu lập tức đưa dao lên xông về phía hồng y thiếu phụ.

Phùng Viên đưa tay lên ngăn cản lại nói:

—Khoan đã?

Phí Minh châu về tức tối nói:

—Phùng đại ca, ả này quá ngông cuồng để muội dạy cho ả ta một bài học.

Phùng Viên nói:

—Dạy ả ta là việc của nam nhân chúng ta, cô nương hãy mau lui ra, nhìn Phùng đại ca ra tay.

Hồng y thiếu phụ mặt đỏ bừng, giận dữ quát:

—Lão tặc người không biết sống chết là gì, dám nói ra những lời vô lễ như vậy. Hãy cẩn thận coi chừng bỗng cô nương sẽ cắt lưỡi của lão.

Phùng Viên cười nhạt nói:

—Đến đây, lưỡi đang nằm ở trong miệng ta, chỉ sợ người không đủ bản lĩnh mà thôi.

Hồng y thiếu phụ hét lên một tiếng, đưa đao lên, phóng mình thẳng về phía Phùng Viên.

Phùng Viên đang cố tình chọc giận ả ta nên khi nhìn thấy ả phóng đến, lão lập tức bước về phía trước, đao và kiếm nhất tề xuất chiêu.

Hai người vừa đối diện đã nghe thấy tiếng binh khí vang lên, ánh đao sáng lóe. Chỉ trong giây lát, hai người đã giao đấu với nhau hơn năm sáu chiêu.

Năm sáu chiêu này, song phương đều tấn công địch thủ mà rất ít tự thủ.

Mỗi chiêu thức hai người phát ra đều cực kỳ hiểm ác, nhưng ai cũng không thể đả thương được đối phương. Bởi vì chiêu thức vừa phát, họ đều cảm thấy mình đang bị nguy hiểm nên nửa chừng đành phải biến chiêu ngay.

Tuy chiêu thức hai người sử dụng rất nhanh, nhưng lại không dám đánh ra hết chiêu. Bởi vậy kết quả không có ai chiếm được ưu thế cả.

Phùng Viên dùng kiếm làm chính, còn đao chỉ là phụ. Sau khi đánh ra năm sáu chiêu Đao Kiếm hợp bích, nhưng không cách chi khống chế được thanh đao của hồng y thiếu phụ nên lão liền thoái lui ra sau.

Hồng y thiếu phụ cũng biết đã gặp phải đối thủ không vừa, nên cũng không dám tấn tới tiến công.

Cả hai đều đưa mắt nhìn nhau thật lâu, rồi Phùng Viên đột nhiên thở dài một tiếng, từ từ tra kiếm vào bao.

Hồng y thiếu phụ cũng tra đao vào vỏ.

Phùng Viên nói:

—Đao pháp của cô nương có thể nói là vô cùng huyền diệu nhưng nội lực vẫn còn chưa đủ. Nếu như chúng ta thật sự ra hết chiêu thì kẻ bị thất thế là cô nương.

Hồng y thiếu phụ không phụ nhận, ngược lại còn cười nói:

—Lão cũng không cần phải nhắc nhở ta. Tốt nhất là chúng ta nên chứng thực bằng hành động thì hơn.

Phùng Viên cố tình làm lơ, nói:

—Cô nương có thân phận như thế nào ở trong Mê cốc?

Hồng y thiếu nữ nói:

—Bốn môn dùng màu viền áo vàng, bạc, xanh, trắng, đen để phân chia đẳng cấp. Ta chẳng qua chỉ là một tuần sơn sứ giả tam đẳng mà thôi. Dựa vào công lực lão mà chẳng thắng nổi ta như vậy lão cũng không có gì là ghê gớm lắm.

Phùng Viên hít sâu vào một hơi, quay sang gượng cười nói với Hà Lăng Phong:

—Xem tình hình này chúng ta không thể nào không đi theo họ được rồi.

Hà Lăng Phong nói:

—Chỉ cần chúng ta không có ý xấu, cho dù đi đến đâu cũng không sợ.

Phí Minh Châu liền nói:

—Nhưng mà, Phùng đại ca...

Phùng Viên liền xua tay không để cho Minh Châu nói hết câu, lão quay lại nói với hồng y thiếu phụ:

—Xin các vị dẫn đường cho, bọn tại hạ sẽ cùng với các vị đi gặp chủ nhân của quý cốc.

Hồng y thiếu phụ khách sáo, cung tay lên nói:

—Mời!

Bốn thiếu nữ mặc hồng y cũng thu binh khí lại, chia ra hai bên phải trái giống như áp ải tù nhân đưa ba người họ rời khỏi hang động.

Khi đi vòng ra phía trước, Phùng Viên mới biết sự phân tích của mình là hoàn toàn chính xác.

ở bên dưới gần đồng lửa, có một tuần sơn sứ giả khác mang theo bốn thiếu nữ mặc hồng y có viền đen đã thu dọn bốn tử thi của bọn Điền Bá Đạt trên hai cái cán và đang đứng đợi ở đấy.

o0o

Mê cốc, cái tên nghe thật thần bí và mê hoặc.

Mọi người nhất định cho rằng đó là một tuyệt cốc hoang vắng và hiểm trở. Bốn bên phải có những vách đá dựng đứng cheo leo. Quanh năm phải có sương mù mờ mịt, nhiều loại kỳ hoa dị thảo mọc trên những vách đá hiểm trở kia. Nói chung nó phải có cái gì đó vừa thần bí vừa hung hiểm...

Nếu như nghĩ như vậy, quả thật là một sai lầm lớn.

Đúng vậy! Nơi đây quả thật là một sơn cốc. Bốn bên cũng có núi cao bao bọc, nhưng địa hình hoàn toàn không hiểm trở, và càng không có sương mù bao phủ.

Đây là một sơn cốc ấm áp và tuyệt đẹp, không có một chút gì là thần bí cả. Phía sau cốc có một con suối, phía trước có một con đường. Bên trong sơn cốc là một bình nguyên rộng lớn và bằng phẳng. Có nước có đồng cỏ, ao ruộng, có cây ăn quả được trồng thành từng hàng và có cả cừu, dê thả khắp nơi.

Những kẻ nam nữ ở trong cốc đều ăn mặc đơn sơ gọn gàng. Mọi thứ ở đây đều rất bình dị, ngoại trừ tòa trang viện hoa lệ nằm bên trong rừng cây ăn quả.

Bên trong tòa trang viện toàn là nữ nhân, người người đều cầm binh khí và mặc y phục màu hồng.

Bọn họ tuy cũng là một phần tử ở trong cốc nhưng họ không cần phải làm những việc cày bừa và dệt vải. Cuộc sống của bọn họ cũng không giống những người khác.

Những nữ nhân ở trong trang viện đều là những người được tuyển chọn từ những nhà cư dân ở trong cốc, tất cả đều có thể chất và gân cốt tốt. Ngay từ nhỏ những đứa bé gái này đã được đưa vào trong trang viện luyện võ công. Sau khi trưởng thành, phải đảm trách nhiệm vụ bảo vệ an toàn tánh mạng cho những cư dân ở trong cốc. Tùy theo võ công cao thấp của bọn họ, mà chia ra thành nhiều cấp bậc, gọi rằng Hồng y Mộc Lan đội.

Còn tòa trang viện này gọi là Mộc Lan trang.

Chủ nhân của trang viện này họ Hoàng, nhiều đời kế truyền lại cho nhau làm trang chủ. Đến bây giờ không biết đã trải qua đời thứ mấy rồi.

Bọn Phùng Viên bị hai tuần sơn sứ giả và tám hồng y thiếu nữ áp giải vào trong sơn cốc, rồi đến trước cửa tòa Mộc Lan trang.

Bên ngoài sơn cốc không hề có sự canh phòng nghiêm ngặt. Vào đến bên trong cốc cũng không gặp phải sự ngăn cản nào. Những cư dân ở trong cốc khi nhìn thấy ba người họ, ngoài gật đầu mỉm cười ra, không hề có chút biểu hiện thù địch gì.

Không lẽ đây chính là mê cốc được truyền xưa nay trong thiên hạ hay sao?

Chẳng lẽ đây chính là nơi ẩn cư của Hồng y Huệ Nương sao?

Không! Tuyệt đối không có ai tin tưởng việc này cả. Cho dù có giết họ cũng không tin.

Nhưng những thiếu nữ này đều mặc hồng y, đao pháp lại thần diệu vô cùng. Nếu như đây không phải là truyền nhân của Hồng y Huệ Nương, thì làm sao đao pháp lại cao minh đến như vậy?

Trên đường đến đây Phùng Viên không mấy khẩn trương. Nhưng còn Hà Lăng Phong, sắc mặt không hề có chút biểu hiện.

Tuy vậy trong lòng cả hai người đều cảm thấy nghi ngờ giống như nhau, có điều không ai chịu lên tiếng mà thôi. Nhưng còn Phí Minh Châu thì tràn đầy ư

ngạc nhiên và hiếu kỳ. Nàng hết nhìn bên này rồi lại nhìn bên kia, dường như cảm thấy rất có hứng thú với nơi xa lạ này.

Trước cửa tòa trang viện có hai thiếu nữ mặt hồng y viên trắng, cầm đao đứng canh giữ.

Vừa nhìn thấy thi hài của bọn Điền Bá Đạt cả hai liền biến sắc.

Trong đó có một người bước lên trước thấp giọng hỏi:

—Đã xảy ra chuyện gì? Tất cả bốn người này đều đã bị giết chết hết?

Hồng y thiếu phụ gật đầu hỏi ngược lại:

—Cốc chủ hiện đang ở đâu?

Thiếu nữ giữ cửa nói:

—Vừa rồi người còn hỏi thăm tin tức của các vị, có thể hiện giờ đang ở trong Đông Hoa đình. Để ta đi thông báo cho các vị.

Hồng y thiếu phụ liền nói:

—Không cần, ta cùng Lâm tỷ đích thân đi báo cho cốc chủ được rồi. Các người cứ ở đây canh chừng ba người họ.

Nói đoạn, cùng với một tuần sơn sứ giả mặc hồng y có viên xanh, đồng bước vào bên trong tòa trang viện.

Người thiếu nữ giữ cửa nhìn bọn Phùng Viên một lượt, rồi với giọng hiếu kỳ hỏi:

—Các người là hung thủ?

Phùng Viên đáp:

—Đại khái là như vậy!

Người thiếu nữ giữ cửa ngạc nhiên nói:

—Tại sao nói rằng đại khái chứ?

Phùng Viên cười nói:

—Bởi vì bọn ta không phải là những kẻ giết người. Nhưng bốn người này chết tại chỗ bọn ta nghỉ lại qua đêm. Nếu như bọn ta nói rằng mình không phải là hung thủ các người nhất định không tin. Còn nếu nói rằng phải, thì lại không đúng như vậy.

Thiếu nữ giữ cửa đột nhiên mỉm cười nói:

—Ta đã hiểu ý của ngươi. ý ngươi muốn nói là các ngươi bị hàm oan đúng vậy không?

Phùng Viên nhún vai mỉm cười nói:

—Đại khái là như vậy!

Đột nhiên thiếu nữ giữ cửa nghiêm sắc mặt nói:

—Ta thấy các ngươi cũng không giống là hung thủ giết người, nhưng ta có ý tốt muốn khuyên các ngươi một câu...

Phùng Viên hỏi:

—Là câu gì?

Thiếu nữ giữ cửa nói:

—Nếu như các ngươi thật sự không phải là hung thủ thì đừng bao giờ tùy tiện thừa nhận mình đã giết người. Cốc chủ của bọn ta căm ghét nhất là bọn sát nhân, đặc biệt là những kẻ ỷ mạnh hiếp yếu, giết người vô cớ. Còn nếu như các ngươi là hung thủ giết người, vậy thì đừng hòng còn đường sống sót.

Phùng Viên nói:

—Nếu nói vậy, cốc chủ của các người lòng dạ rất hiền lương.

Thiếu nữ giữ cửa nói:

—Ai nói không phải? Cốc chủ bọn ta không những lòng dạ rất tốt, tính khí cũng ôn hoà. Đối xử với người rất là khách sáo...

Hà Lăng Phong đột nhiên xen vào:

—Chỉ có điều ư có biết đạo lý hay không?

Thiếu nữ giữ cửa lộ vẻ không vui, nói:

—Ngươi nói câu này là có ý gì?

Hà Lăng Phong nói:

—Ví dụ như nếu bọn ta do vô ý mà đến sơn cốc này, không hề có một chút ác ý nào. Vậy cốc chủ của các người có chịu để cho bọn ta rời khỏi chỗ này hay không?

Thiếu nữ giữ cửa nói:

—Tại sao lại không để cho các người rời khỏi đây chứ? Nếu như các người do vô ý lạc đường đến chỗ này, thì chính là khách của tròn cốc. Bọn ta sẽ nhiệt tình tiếp đãi các người, sau đó sẽ tiễn mọi người lên đường. Chỉ có điều các người đừng bao giờ đem tình hình ở nơi đây tiết lộ ra bên ngoài là được rồi.

Hà Lăng Phong và Phùng Viên bất giác đưa mắt nhìn nhau, trong lòng không khỏi sanh nghi ngờ. Nếu quả thật là như vậy, tại sao các huynh đệ Dương gia ra đi mà không có ngày trở về?

Thiếu nữ giữ cửa hình như hiểu được ý của hai người nên lại nói tiếp:

—Bọn ta không muốn người ngoài biết được tình hình ở nơi đây, nên chuyện này cũng là bất đắc dĩ. Bởi vì ở đây hơi chật hẹp, nên không thể nào dung nạp được quá nhiều người. Đồng thời cũng sợ một số nhân vật giang hồ có ý đồ không tốt, muốn đến đây học trộm võ công gây thêm sự phiền phức vô ích. Cho nên đây chính là những qui cũ mà tổ tiên để lại, chứ không phải do cốc chủ định ra. Nhưng nếu như các người có ý muốn ở lại đây suốt đời thì mọi người ở đây đều hoan nghênh...

Thiếu nữ giữ cửa còn định nói nữa, nhưng khi ấy hồng y thiếu phụ đã bước ra nói với bọn Phùng Viên:

—Cốc chủ triệu kiến, các người hãy đi theo ta.

Trước khi bước đi, Hà Lăng Phong mỉm cười nói với thiếu nữ giữ cửa:

—Xin hỏi không biết phải xưng với cô nương ra sao?

Thiếu nữ giữ cửa nói:

—Ta gọi là Phương Huệ Nhi, thuộc về Mộc Lan Bạch đội.

Hà Lăng Phong cười nói:

—Nếu như cốc chủ không bắt tội, có lẽ tại hạ sẽ cầu xin ở lại nơi đây. Đến lúc đó hy vọng cô nương chỉ giáo cho.

Thiếu nữ giữ cửa không hề ngại ngần đáp:

—Được! Hy vọng người có nhiều vận may.

Trên đường đi, Phí Minh Châu cố ý đi lọt lại phía sau, hạ thật thấp giọng nói:

—Dương đại ca, huynh thật sự muốn ở lại đây không muốn trở về Thiên Ba phủ nữa sao?

Hà Lăng Phong mỉm cười nói:

—Ở đây mọi thứ đâu có gì thua kém hơn Thiên Ba phủ, lưu lại đây đâu có gì là không tốt.

Phí Minh Châu liền hứ một tiếng nói:

—Bọn người nam nhân các huynh đều là những kẻ không có lương tâm. Hễ thấy những thiếu nữ trẻ đẹp là quên đi tất cả tổ tông gia nghiệp.

Hà Lăng Phong mỉm cười nói:

—Đó không thể nào trách nam nhân được. Ai kêu nữ nhân các người tướng mạo lại đẹp đến như vậy chứ?

Phí Minh Châu chỉ hứ khẽ một tiếng rồi bước nhanh lên phía trên.

Vòng qua vườn hoa, đi về phía hành lang rồi đi ngược là phía cửa thì chính là Đông Hoa đình.

Phía hành lang có bóng thiếu nữ mặc hồng y viền trắng. Cánh cửa Đông Hoa đình vẫn đang đóng im lìm.

Hồng y thiếu phụ dẫn ba người đến bên hành lang rồi hạ giọng nói:

—Cốc chủ muốn đích thân hỏi các người nên yêu cầu mọi người hãy bỏ binh khí ở bên ngoài.

Đây là qui luật đồng thời cũng là thể hiện sự lễ phép. Vả lại lời nói của hồng y thiếu phụ cũng rất khiêm nhường nên khiến cho đối phương không thể nào cự tuyệt được.

Phùng Viên nhìn Hà Lăng Phong và Phí Minh Châu gật gật đầu, rồi cả ba tháo binh khí mang bên người ra.

Bốn thiếu nữ mặc hồng y đón lấy binh khí sau đó mở cửa Đông Hoa đình ra.

Phùng Viên bước vào bên trong trước. Lão ta phát hiện là bên trong không một bóng người. Phía chánh điện có một chiếc án dài. Trên chiếc án có bàn giấy, bút, mực, nghiêng. Phía sau án có bốn chiếc ghế nhưng đều không có người.

Còn đang ngạc nhiên hồng y thiếu phụ đã vội bước vào theo, cầm lấy một chiếc đùi nhỏ đánh nhẹ vào cái trống treo bên cạnh cửa ba cái nói:

—Ba người họ đã đến, xin mời chấp pháp thăng tòa.

Từ trong bức màn ở hai bên, mười hai thiếu phụ mặc hồng y có viền xanh bước ra, bọn họ chia nhau ra đứng

(thiếu một đoạn, trang 121 - 124, cuốn 4)

—Chính là vị ngồi thứ hai ở bên trái, cũng là người vừa hỏi lai lịch của các người đây.

—— o0o ——

HỒI 18

THIÊN BA PHỦ

Phùng Viên cười nói:

—Bọn họ có tất cả bốn người, nếu như tất cả đều hỏi quả thật không biết phải trả lời vị nào trước mới phải. Còn bọn ta có ba người, nếu như tất cả đều phải trả lời, thì cũng không biết ai phải trả lời trước. Vậy tại hạ có một kiến nghị, không biết quý cốc có chịu nghe hay không?

Lão bà họ Đồng nói:

—Người nói ra thử xem.

Phùng Viên nói:

—Bốn vị nên chọn ra một vị để hỏi, còn bọn ta cũng công khai cử ra một người trả lời. Như vậy không phải bớt đi được nhiều phiền phức hay sao?

Hai mắt Đồng lão lão sáng lên, lão quay sang nói với ba người ở bên cạnh:

—Đây cũng là một ý kiến hay.

Trong lúc bốn lão bà đang nhường nhau để xem ai hỏi.

Nhân cơ hội này, Phùng Viên quay sang nói với Hà Lăng Phong:

—Thất lang, người hãy trả lời lão ta. Thái độ phải cứng rắn một chút, tất cả mọi việc nên nói thật. Nhưng tạm thời đừng nhắc đến việc của Thiên Ba phủ.

Hà Lăng Phong nói:

—Tại sao lão đại ca không chịu ra mặt?

Phùng Viên thấp giọng nói:

—Mọi việc trong cốc này rất là kỳ quặc. Nếu như chúng ta muốn còn sống sót bước ra ngoài, thì phải có một người ở ngoài sáng và một người ở trong tối, để đề phòng lối thoát.

Hà Lăng Phong gật gật đầu vẻ hiểu ý.

Lúc bấy giờ bốn lão bà đã thương lượng với nhau xong.

Đồng lão lão lên tiếng hỏi:

—Các người đã thương lượng xong chưa? Ai là người sẽ trả lời?

Hà Lăng Phong vội đáp:

—Là tại hạ!

Đồng lão lão nói:

—Rất tốt. Nhưng bốn tọa cần nhắc cho người biết một việc. Người đã đứng ra trả lời, thì phải hoàn toàn chịu trách nhiệm những câu trả lời của mình. Mỗi câu mỗi chữ của người nói ra đều được ghi lại hết, tuyệt đối không được sửa đổi lại.

Hà Lăng Phong nói:

—Điều này tất nhiên rồi.

Đồng lão lão gật gật đầu nói:

—Bây giờ người hãy nói danh tánh và chỗ ở của ba người thử xem.

Hà Lăng Phong tự xưng là Dương Tử Úy chủ nhân của Thiên Ba phủ, đồng thời cũng xưng danh tánh và lai lịch của Phùng Viên và Phí Minh Châu.

Bốn lão bà nghe xong, không khỏi lộ vẻ kinh ngạc. Lại thương lượng một hồi nữa.

Một hồi sau, Đồng lão lão lên tiếng:

—Người nói người là Dương Tử Úy chủ nhân của Thiên Ba Phủ, còn bọn họ đến từ Thiên Tuế phủ và Hương Vân phủ, những lời này đều là thật?

Hà Lăng Phong nói:

—Toàn bộ đều là sự thật.

Đồng lão lão lại hỏi:

—Thế thì trong Thiên Ba phủ có tất cả mấy Dương Tử Úy.

Hà Lăng Phong nói:

—Chỉ có một.

Đồng lão lão lập tức trầm nét mặt xuống, nói:

—Hy vọng người tốt nhất là nên trả lời thật. Đối với những kẻ không thành thật, bốn cốc xưa nay trừng trị rất nặng nề.

Hà Lăng Phong nói:

—Thế nào? Chẳng lẽ những việc trong Thiên Ba phủ các vị hiểu rõ hơn tại hạ hay sao? Chẳng lẽ trong cốc còn có một Dương Tử Úy nữa hay sao?

Đồng lão lão chợt biến sắc mặt, nhưng không hề tranh biện với chàng mà quay sang câu hỏi khác:

—Các người đến Đại Ba Sơn này có mục đích gì?

Hà Lăng Phong đem việc Tỷ Muội hội giả mạo Phùng Uyển Quân rồi bọn chúng đánh cắp thanh Yên Chi bảo đao, rồi dùng kế mượn đao giết người, dụ dẫn bọn họ đến Đại Ba Sơn này... tất cả đều kể lại tường tận cho mọi người.

Trong lúc chàng kể lại thì hai vị hồng y thiếu phụ cũng ghi chép liên tục.

Đồng lão lão lại hỏi tiếp:

—Vừa rồi người có nói đến Tỷ Muội hội thật ra đó là tổ chức như thế nào? Và ai là nhủ nhân?

Hà Lăng Phong nói:

—Nếu như tại hạ biết, thì đâu có trúng kế mượn đao giết người bọn chúng. Nhưng có một điều có thể khẳng định được đó là đêm qua khi bọn Điền Bá Đạt bị giết chết, bọn chúng nhất định chỉ ở gần đâu đây. Thậm chí đến bây giờ vẫn còn chưa rời khỏi khu núi này.

Đồng lão lão nói:

—Việc này không thể nào. Tuần sơn sứ giả của bốn cốc tuần tra quanh khu núi rất là nghiêm ngặt, bất luận là ngày hay đêm. Tại sao không hề phát hiện ra hành tung của bọn chúng. Huống hồ bọn chúng đã dùng đủ mọi cách để đánh cắp thanh Yên Chi bảo đao, sau khi đã lấy được tại sao trả lại cho các người? Cái gì gọi là kế giá họa, thực sự khiến cho người ta khó mà tin tưởng được.

Hà Lăng Phong nói:

—Tin hay không là việc của các vị nhưng mỗi câu tại hạ nói ra toàn là sự thật.

—Vậy người ó dám đối chất với tuần sơn sứ giả của bốn cốc hay không?

—Đương nhiên là dám.

—Tốt! Cho truyền tuần sơn sứ giả đêm qua lên đình.

Vị hồng y thiếu phụ liền bước lên trên cung kính thưa:

—Thuộc hạ là tuần sơn sứ giả thuộc Mộc Lan Lam đội, tên Hoa Cầm.

Đồng lão lão nói:

—Hoa Cầm, đêm qua người là người đi tuần sơn?

Hoa Cầm đáp:

—Dạ phải.

—Những tử thi này do người phát hiện ra?

—Dạ phải.

—Ba người này cũng do chính người bắt về.

—Dạ phải.

—Rất tốt, vậy người hãy đem mọi diễn biến trình báo lại xem.

—Đêm qua tới phiên thuộc hạ tuần sơn, phụng mệnh...

Đồng lão lão liền cắt ngang:

—Nói ngắn gọn lạt một chút, chỉ cần nói đoạn người phát hiện ra những tử thi này là đủ rồi.

Hoa Cầm dạ một tiếng rồi nói tiếp:

—Đêm qua sau giờ tý, thuộc hạ phát hiện ra Huệ Nguyên đại sư và ba người họ đều mất tích. Đến khi trời gần sáng mới phát hiện bọn họ đã chết ở bên cạnh đồng lửa ở gần thạch động. Sau một hồi tìm kiếm, thuộc hạ phát hiện ra ba người này đang ở trong động. Khi đó bọn họ còn chống cự lại, cuối cùng mới chịu theo thuộc hạ trở về.

Đồng lão lão nói:

—Người có điều tra qua hung khí chưa?

Hoa Cầm đáp:

—Đã điều tra qua. Bốn người họ đều chết bởi thanh Yên Chi bảo đao và thanh bảo đao kia nằm trong tay của gã họ Dương

Đồng lão lão nói:

—Trên những tử thi có thấy mang biển gỗ hay là có dấu bị trói buộc hay không?

Hoa Cầm nói:

—Không có.

Đồng lão lão lại hỏi:

—Lúc đó bọn họ đã phủ nhận tội giết người?

—Không có.

—Lúc đó gần đấy có nhân vật nào khả nghi hay không?

—Cũng không có.

Đồng lão lão nhìn Hà Lăng Phong nói:

—Người đã nghe rõ chưa? Người còn lời gì để nói nữa hay không?

Hà Lăng Phong nói lớn:

—Những sự việc này tại hạ đều đã nói qua. Lúc ấy vị tuần sơn sứ giả họ Hoa này không có hỏi bọn tại hạ về việc giết người, vậy thì làm gì có chuyện bọn tại hạ có phủ nhận hay không chứ?

Đồng lão lão cười nhạt nói:

—Cho dù Hoa Cầm không hỏi nhưng những tử thi kia nằm yên ở chỗ bọn người, vả lại hung khí nằm trong tay các người và các người cũng chỉ chống cự lại. Điều này chứng tỏ bọn người đã có ý lo sợ.

Hà Lăng Phong định biện minh nhưng Đồng lão lão đã đứng dậy, cao giọng nói:

—Cuộc trả lời đến đây kết thúc, bây giờ đợi nghe truyền phán.

Ba lão bà còn lại cũng đồng đứng lên. Không khí trong Đông Hoa Đình đột nhiên im phăng phắt.

Sau khi hội ý với ba lão bà còn lại một hồi, Đồng lão lão nghiêm giọng nói:

—Hung thủ Dương Tử Úy, Phùng Viên và Phí Minh Châu có mưu đồ giết người phạm vào điều cấm kị của bốn cốc. Sau khi phạm tội còn không biết hối hận cho nên tội nặng không thể dung tha. Theo như sự hội ý của bốn đình, xét xử các hung thủ ở mức án cực hình. Tạm thời giam vào ngục để chờ ngày hành hình.

Nói xong, phẩy tay áo bước vào bên trong.

Phí Minh Châu tiếp giọng hỏi:

—Cực hình như thế nào?

Hoa Cầm lạnh lùng đáp:

—Chính là chém đầu thị chúng.

Phí Minh Châu nổi giận nói lớn:

—Các người chẳng biết lý lẽ gì cả. Phùng đại ca, Dương đại ca, chúng ta hãy động thủ...

Phí Minh Châu vừa nói động thủ, mười hai người hồng y thiếu phụ đã rút binh khí ra, nhất tề tiến về phía trước.

Mười hai ngọn đao lập tức chĩa vào các yếu huyệt của ba người. Trong khi trên tay họ không có một tắc sắt.

Hà Lăng Phong nhìn Phùng Viên khổ sở nói:

—Lão đại ca, đây chúng ta mới thật sự là đã bị trúng kế.

Phùng Viên hừ một tiếng nói:

—Ả họ Hoa kia, người nói cốc chủ đích thân tra hỏi. Hóa ra chỉ là gạt bọn ta mà thôi.

Hoa Cẩm nói:

—Sau khi cốc chủ nghe bốn vị lão lão hồi báo lại, mới có thể quyết định nên đích thân tra hỏi các người hay không? Bởi vì việc phán quyết chấp hành, đều do cốc chủ phê chuẩn cả. Nếu như vận may các người tốt, vẫn có cơ hội gặp được cốc chủ.

Phùng Viên nói:

—Nếu bọn ta nhờ người, truyền đạt lại một câu cho cốc chủ, không biết người có đồng ý hay không?

Hoa Cẩm nói:

—Được! Người cứ nói!

Phùng Viên hít sâu vào một hơi, từ từ nói:

—Làm phiền người chuyển lời lại với cốc chủ của quý cốc rằng. Yên Chi bảo đao và Phá Vân bát thức đao phổ toàn bộ đều là giả cả. Nếu như cốc chủ muốn biết về manh mối của bảo đao và đao phổ thật, thì cứ trực tiếp gặp ta.

Phùng Viên ngẩng đầu lên, nói tiếp:

—Lao ngục ở chỗ nào? Làm phiền các vị dẫn đường cho. Chúng ta đã mỗi một cả đêm, ta cần có chỗ để nghỉ ngơi.

Hoa Cẩm há hốc miệng ra đứng nhìn Phùng Viên. Dường như ả ta đang ngạc nhiên cao độ.

Thậm chí ngay cả Hà Lăng Phong và Phí Minh Châu cũng cảm thấy kinh ngạc chẳng hiểu gì cả.

Nhưng Phùng Viên đã cất bước ra khỏi Đông Hoa đình.

o0o

Nhà giam ở bên dưới chân núi phía sau tòa trang viện.

Hai dãy thạch thất nằm ở bên trong những hang động. Tuy hơi nhỏ hẹp nhưng rất khô ráo và sạch sẽ. Mỗi gian thạch thất đều có bàn ghế, giường và chăn bông. Ngoài ra còn có chỗ để tắm và tiểu tiện.

Hai dãy thạch thất đều được đánh số. Bên trái là số lẻ, còn bên phải là số chẵn.

Quản lý ở đây là một nữ phụ trung niên, mặc y phục màu hồng có viền xanh, tên gọi là Vưu nhị nương. Ngoài ra còn có bốn thiếu nữ thuộc Mộc Lan Bạch đội.

Vị Ngưu Nhị Nương này đối đãi với mọi người rất là thân thiết, không có chi gọi là tàn bạo. Khi nhìn thấy bọn Phùng Viên đến, Vưu Nhị Nương có vẻ rất vui mừng. Bà ta sai người đem trà và dọn cơm lên để «chiêu đãi» bọn họ.

Cả ba người bọn họ đều bị giam vào dãy bên trái. Phùng Viên ở gian số một. Hà Lăng Phong số ba còn Phí Minh Châu số năm.

Sau khi bọn họ ăn cơm xong, Vưu Nhị Nương đặc biệt mang cho mỗi người một tách trà. Bà ta mỉm cười nói:

—Các vị từ xa đến đây đều là khách cả. Cho dù là có tội hay không cũng đều không có liên can gì đến ta. Ta chỉ có trách nhiệm tiếp đãi các vị, đừng bao giờ làm việc khờ dại để cho ta phải khó xử. Các vị đã đến đây thì đừng bao giờ có ý niệm rời khỏi sơn cốc. Cho dù có chạy thoát đi nữa, cũng tuyệt đối sẽ không bao giờ chạy khỏi Đại Ba sơn này.

Phùng Viên cười nói:

—Vưu Nhị Nương, người cứ việc yên tâm. Việc ra đi chúng ta nhất định phải ra đi, nhưng hoàn toàn không phải bằng con đường vượt ngục. Bọn ta đường đường chánh chánh bước vào đây thì cũng phải quang minh chính đại bước trở ra. Bằng không có dùng kiệu tám người khiêng mời, bọn ta cũng không đi.

Vưu Nhị Nương liền nói:

—Như vậy rất tốt. Đợi đến khi nào các vị bước ra khỏi tuyệt cốc này ta sẽ đốt pháp đưa tiễn các vị.

Phùng Viên nói:

—Đưa tiễn thì không cần. Bây giờ xin mời nhị nương rời khỏi đây để bọn tại hạ ngủ một giấc được hay là không?

—Được! Được! Được!

Vưu Nhị Nương trả lời liên tục, rồi dẫn bốn thiếu nữ hồng y rút lui.

Phùng Viên vươn vai ngáp dài một cái, lẩm bẩm nói:

—Chúng ta đã mất ngủ một đêm, bây giờ phải ngủ bù lại, dưỡng tinh thần để nói điều kiện với cốc chủ.

Nói xong lão ta liền ngã người xuống giường.

Nhưng còn Hà Lăng Phong ở phòng bên cạnh thì không cách gì bình thần. Chàng dùng tay gõ nhẹ vào tường nói:

—Lão đại ca, đừng có ngủ nha. Chúng ta còn cần phải thương lượng.

Phùng Viên nói với giọng uể oải:

—Thương lượng cái gì?

Hà Lăng Phong nói:

—Lão đại ca nói với bọn họ, Yên Chi bảo đao và đao phổ đều là giả. Thật ra những lời này là giả hay thật?

Phùng Viên cười lời nói:

—Khi giả làm thật, thật cũng là giả. Chỗ không rồi có, có rồi không. Nếu đời người như một giấc mộng thì hà tất phải lo lắng.

Giọng lão ta nhỏ dần, tiếp theo là tiếng ngáy ngủ. Phùng Viên thật sự đã đi vào giấc ngủ.

(Thiếu một đoạn, trang 149—153 cuốn 4)

—Bên dưới có để ngày tháng hay không?

Phí Minh Châu nói:

—Không có... A! Đợi một lát... ở đây có chữ «giáp», còn chữ bên dưới chỉ có một nửa mà thôi, mà hình như là chữ «dần». Đáng tiếc là chữ này không có viết hết.

Hà Lăng Phong lẩm bẩm nói:

—Đúng là năm ngoái. Không sai, thời gian rất là trùng hợp, nhất định là cô ấy...

Phùng Viên đột nhiên tiếp lời:

—Nếu là Uyển Quân thì như thế nào? Các người không thể yên lặng một chút, để người khác nghỉ ngơi hay sao?

Hà Lăng Phong liền áp sát người vào vách tường bên phải, thấp giọng nói:

—Lão đại ca, Uyển Quân và Dương...

Phùng Viên nói:

—Tất cả ta đều đã nghe hết rồi. Về việc này ta dự đoán ra từ lâu, nhưng chúng ta cứ làm như không hề hay biết gì. Bất luận là ai hỏi, lão đệ cũng đều không được nói ra, trừ phi diện kiến được Uyển Quân và hiểu rõ mọi diễn biến của sự việc.

Hà Lăng Phong nói:

—Theo như lão đại ca phán đoán, Uyển Quân hiện giờ có còn ở trong Mê cốc hay không?

Phùng Viên nói:

—Tốt nhất là chúng ta đừng có suy đoán lung tung. Chỉ cần gặp được cốc chủ, tất cả mọi chuyện ắt sẽ được sáng tỏ.

Hà Lăng Phong nói:

—Cốc chủ sẽ chịu gặp chúng ta sao?

Phùng Viên nói:

—Tại sao lại không? Không phải đang có người đến đó hay sao?

Quả nhiên có tiếng bước chân từ xa vọng lại. Vưu Nhị Nương cùng Hoa Cầm đã xuất hiện.

Phùng Viên hạ thấp giọng nói:

—Chắc chắn là bọn họ sẽ gặp người. Phải nhớ rằng việc gì đáng nói hãy nói, việc gì không đáng nói đừng nên nói. Còn việc đao phủ cứ đổ hết cho ta.

Đúng như sự phán đoán của Phùng Viên. Vưu Nhị Nương và Hoa Cầm bước đến trước cửa phòng Hà Lăng Phong liền dừng lại.

Hoa Cầm nhìn chằm chằm Hà Lăng Phong một hồi rồi mới hỏi:

—Người thật sự là Dương Tử Úy, chủ nhân của Thiên Ba phủ?

Hà Lăng Phong với vẻ mặt lạnh lùng nói:

—Thế nào? Chẳng lẽ ta là kẻ giả mạo hay sao?

Hoa Cẩm cười cười nói:

—Vận may của người cũng không đến nỗi nào cốc chủ cho triệu kiến người, hy vọng những lời nói của người đều là thật.

Vưu Nhị Nương dùng chìa khóa mở cửa ra, mỉm cười nói:

—Dương đại hiệp, hy vọng người ra đi đừng bao giờ quay trở lại đây nữa.

Hà Lăng Phong nhún vai nói:

—Nhị Nương đã tiếp đãi chu đáo, xem ra còn phải làm phiền người một thời gian nữa.

Vừa bước ra khỏi khu thạch thất, bên ngoài đã có bốn thiếu phụ mặc hồng y viền xanh đứng chờ đợi ở bên ngoài. Trên tay mỗi người đều lăm lăm binh khí, vẻ canh chừng rất nghiêm ngặt.

Hoa Cẩm dẫn đường, cả đoàn người băng qua hậu viện yên tĩnh. Sau đó vòng trở lại hành lang, thẳng tiến về gian đại sảnh.

Gian đại sảnh này vừa rộng rãi lại vừa u tịch. Sự bày trí bên trong hoàn toàn giống y như lần trước, chỉ có điều thiếu người cảnh giới.

Bốn thiếu nữ áp tải chàng dừng lại ở bên ngoài cửa. Chỉ có một mình Hoa Cẩm dẫn Hà Lăng Phong vào bên trong đại sảnh mà thôi.

Bên trong im phăng phắc, vừa không có thị vệ cũng không nhìn thấy đao kiếm. Chỉ có một thiếu nữ mặc hồng y ngồi ở phía sau án, đang cúi đầu đọc một án văn kiện ở trên bàn.

Phía sau lưng thiếu nữ kia chừng hai thước ngoài, còn có một chiếc ghế. Trên ghế có một nữ nhân che mặt bằng khăn đen đang ngồi.

Mới nhìn vào Hà Lăng Phong ngỡ rằng người nữ nhân che mặt kia mới là cốc chủ. Nhưng khi nhìn kỹ lại, chàng mới giật mình.

Hiển nhiên người nữ nhân che mặt kia tuy cũng mặc hồng y, nhưng không hề có viền màu gì cả. Còn thiếu nữ đang cúi đầu đọc văn kiện kia trên áo có viền màu vàng óng ánh.

Người thiếu nữ hơi cúi thấp đầu nên nhất thời không nhìn rõ dung mạo. Nhưng theo sự phán đoán của Hà Lăng Phong, tuổi tác của thiếu nữ này không vượt quá hai mươi.

Một thiếu nữ trẻ tuổi như vậy lại là cốc chủ của Mê cốc hay sao?

Trong lòng Hà Lăng Phong bỗng nhiên có một cảm giác kinh dị khác thường, khó hiểu. Vừa bước vào cửa, chàng liền dừng bước ngay.

Thiếu nữ kia vẫn cúi đầu chăm chú đọc, nhưng tay đưa lên vẫy một cái nói:

—Mang đến cho Dương đại hiệp một chiếc ghế!

Hoa Cầm mang một chiếc ghế đến, Hà Lăng Phong lập tức ngồi xuống. Nhưng ngay cả thở mạnh chàng cũng không dám.

Tuy giọng nói của thiếu nữ kia vừa đủ nghe, nhưng có một sự uy nghiêm ghê gớm, khiến cho người nghe cảm thấy khiếp sợ.

Bên trong gian đại sảnh im lặng đến nỗi ngay cả cây kim rơi xuống đất cũng nghe thấy tiếng. Chỉ có người nữ nhân che mặt chăm chú nhìn chàng không chớp mắt.

Hà Lăng Phong cũng trộm nhìn lại người nữ nhân kia, nhưng đoán không ra thân phận của y thị.

Một hồi lâu, thiếu nữ mới từ từ ngẩng đầu lên, hướng về phía Hà Lăng Phong mỉm cười nói:

—Dương đại hiệp chính là chủ nhân của Thiên Ba phủ?

Quả nhiên Hà Lăng Phong đoán không sai. Thiếu nữ kia tối đa chỉ mười tám, mười chín mà thôi. Trên mặt vẫn còn phảng phất nét trẻ con. Tuy nhan sắc nàng đẹp tuyệt trần, nhưng đôi mắt lại sắc lạnh như mặt hồ mùa thu, khiến cho người nhìn thấy phải rợn người.

Hà Lăng Phong liền tránh ánh mắt nàng, khẽ đáp:

—Đúng vậy!

Thiếu nữ nói:

—Không biết trong thiên hạ có tất cả mấy Thiên Ba phủ?

Hà Lăng Phong nói:

—Chỉ có một Thiên Ba phủ ở Cửu Khúc Thành mà thôi!

Thiếu nữ nói:

—Vậy thì Dương đại hiệp là chủ nhân đời thấy mấy của Thiên Ba phủ?

Hà Lăng Phong hơi ngạc nhiên một chút, rồi nói:

—Thiên Ba phủ là do tiên phụ sáng lập nên. Sau khi tiên phụ qui tiên, do trưởng huynh Hán Oai và cùng năm trưởng huynh thay thế. Nhưng các trưởng

huynh đều đã ra đi không ngày trở về cho nên hiện nay mới do tại hạ kế thừa gia nghiệp.

Thiếu nữ vừa nghe vừa gật đầu, mỉm cười nói:

—Nói vậy Dương đại hiệp là vị chủ nhân cuối cùng của Thiên Ba phủ?

Hà Lăng Phong đáp:

—Không sai!

Thiếu nữ nói:

—Dương đại hiệp vừa nói, sáu trưởng huynh của người trước sau ra đi đều không có quay trở về. Không biết các vị ấy đã đi đâu?

Hà Lăng Phong nói:

—Cốc chủ đã biết rồi hà tất còn phải hỏi. Sáu vị trưởng huynh của tại hạ đều vì mong đi tìm tuyệt kỹ đao pháp của Hồng y Huệ Nương để lại, nên đã đến Mê cốc rồi. Chẳng lẽ việc này cốc chủ không biết hay sao?

Thiếu nữ cười cười không phủ nhận cũng như không thừa nhận, mà lập tức chuyển sang câu hỏi khác:

—Dương gia thần đao cũng là thiên hạ đệ nhất đao pháp, vậy tại sao còn đi tìm tuyệt kỹ đao pháp đó làm gì?

Hà Lăng Phong nói:

—Bởi vì tại đại hội La Phù đao hội lần trước, danh dự thiên hạ đệ nhất đao đã bị Lãnh Nam Hương Vân phủ đoạt mất rồi. Bởi vì lẽ đó nên các trưởng huynh của tại hạ mới ra đi, tìm tuyệt kỹ đao pháp của Hồng y Huệ Nương để nhằm trùng chấn gia uy. Hơn nữa tuyệt kỹ đao pháp này cũng chính là khắc tinh của Dương gia thần đao.

Thiếu nữ lắc đầu nói:

—Võ công trên thế gian này vốn là vô hạn. Khắc chế chẳng qua chỉ là một thủ pháp đi tắt mà thôi, vậy tại sao có thể gọi là tuyệt kỹ được chứ? Các người bị thất bại nhưng không tự hỏi xem mình có phát huy được uy lực đao pháp của bốn môn hay không? Có phát dương được Dương gia thần đao hay không? Ngược lại cứ lo đi tìm tuyệt kỹ đao pháp gì đó. Như vậy có phải là ngu xuẩn lắm không?

Hà Lăng Phong không ngờ rằng thiếu nữ kia trẻ tuổi như vậy mà lại nói ra những lời chí lý đến thế. Chàng không khỏi bối rối đáp:

—Những lời nói của cốc chủ rất là hợp lý. Nhưng đáng tiếc những người tự hay kiểm điểm lại mình, ở trên thế gian này rất ít. Còn những kẻ ngu xuẩn ngược lại rất nhiều.

Thiếu nữ liền nói tiếp:

—Dương đại hiệp tự cho rằng mình là hạng người nào?

Hà Lăng Phong nói:

—Tại hạ... tại hạ đương nhiên cũng là hạng người ngu.

Thiếu nữ liền hỏi dồn:

—Nói vậy, Dương đại hiệp đến bốn cốc cũng là vì tìm kiếm tuyệt kỹ đao pháp?

Hà Lăng Phong nói:

—Thế thì không phải, tại hạ vốn không biết Mê cốc ở chỗ nào. Ba người bọn tại hạ vì truy tìm sào huyệt của bọn Tỷ Muội hội, nên mới bị dụ đến đây.

Thiếu nữ nói:

—Tỷ Muội hội là gì?

Hà Lăng Phong nói:

—Đối với Tỷ Muội hội tại hạ cũng không hiểu lắm, mà chỉ biết đó là một tổ chức thần bí mới xuất hiện gần đây trong võ lâm. Trong hội này tất cả toàn là nữ và bọn họ muốn cùng nam nhân trong thiên hạ tranh cao thấp.

Thiếu nữ cười cười nói:

—Dã tâm của bọn họ cũng không phải nhỏ. Trời đất tạo ra mọi vật đều có nam có nữ, có âm có dương, mỗi bên đều có bốn phận và trách nhiệm riêng cho mình. Nam nhân thì lo chuyện bên ngoài, còn nữ nhân lo chuyện ở bên trong, vốn không có gì cao thấp cả. Giống như lấy bốn cốc mà nói, bọn ta tuy là người luyện tập võ công, nhưng đó là vì tổ truyền môn võ công này thích hợp cho nữ nhân luyện tập hơn chứ hoàn toàn không phải thể hiện nữ nhân mạnh hơn nam nhân. Ngoài việc luyện võ ra, bọn ta vẫn tôn trọng quyền làm chủ gia đình của nam nhân. Hai bên đều tôn trọng và cung kính lẫn nhau, như vậy không phải rất tốt hay sao?

----- oOo -----

HỒI 19

TỔ CHỨC THẦN BÍ

Nói đến đây thiếu nữ bỗng nghiêm sắc mặt nói:
—Dương đại hiệp, ta muốn hỏi người một câu, hy vọng người thành thật trả lời.

Hà Lăng Phong nói:

—Cốc chủ cứ việc hỏi.

Ánh mắt thiếu nữ nhìn Hà Lăng Phong từ trên xuống dưới một lượt, rồi gằn từng tiếng nói:

—Các hạ thật sự là Dương Tử Úy chủ nhân của Thiên Ba phủ?

Hà Lăng Phong hơi chột dạ, chàng không trả lời mà hỏi ngược lại:

—Phải chăng cốc chủ hoài nghi tại hạ là giả mạo?

Thiếu nữ nghiêm giọng nói:

—Không sai. Đối với thân phận của các hạ, bọn ta đều cảm thấy hoài nghi.

Hà Lăng Phong liền hỏi:

—Tại sao?

Thiếu nữ đáp:

—Bởi vì năm ngoái cũng có một vị Dương Tử Úy đến bốn cốc và cũng tự xưng là chủ nhân của Thiên Ba phủ.

Hà Lăng Phong «ồ» lên một tiếng:

—Trên đời này lại có sự trùng hợp như vậy sao? Không biết vị Dương Tử Úy kia hiện giờ đang ở đâu?

Thiếu nữ nói:

—Đã chết rồi!

Hà Lăng Phong cố ý làm ra vẻ tiếc rẻ nói:

—Thật là đáng tiếc! Nếu không tại hạ đã có thể diện kiến vị bằng hữu cùng họ cùng tên này rồi.

Thiếu nữ nói:

—Ý của Dương đại hiệp muốn nói hắn ta giả mạo thân phận của người.

Hà Lăng Phong mỉm cười nói:

—Tại hạ và hắn ta không những cùng họ cùng tên mà còn đều là chủ nhân của Thiên Ba phủ nữa. Giữa hai người bọn tại hạ nhất định sẽ có một người là giả mạo. Bây giờ người đó đã chết, ai giả ai thật có quan hệ gì nữa chứ?

Thiếu nữ nói:

—Không! Quan hệ vô cùng lớn. Dương đại hiệp phải nói thật ra, nếu không hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Hà Lăng Phong suy nghĩ một hồi, rồi nói:

—Bây giờ người đã chết, không có ai để đối chứng cả. Cho dù tại hạ có là giả mạo đi nữa, nhưng tại hạ cứ khẳng định nói mình là thật vậy thì cớ chủ làm sao có thể phân biệt được thật giả chứ?

Thiếu nữ nói:

—Tự ta sẽ có trách nhiệm phân biệt. Nhưng ta hy vọng Dương đại hiệp phải tự chịu trách nhiệm về câu nói của mình. Nếu như đợi đến lúc ta chứng minh được thật giả, thì Dương đại hiệp sẽ không có cơ hội để lựa chọn.

Hà Lăng Phong nói:

—Có cơ hội lựa chọn là như thế nào? Còn không có thì sao?

Thiếu nữ nói:

—Nếu nói thật thì còn có cơ hội sống, còn nếu nói dối thì chỉ có con đường chết mà thôi.

Hà Lăng Phong lại im lặng hồi lâu rồi mới từ từ nói:

—Tại hạ cho rằng những lời mình nói ra hoàn toàn là thật cả. Nếu như cớ chủ không tin, thì tại hạ cũng đành chịu. Vậy tốt nhất xin cớ chủ chứng thực cho.

Thiếu nữ hỏi:

—Dương đại hiệp không hối hận?

Hà Lăng Phong nói:

—Đương nhiên không!

—Tốt!

Thiếu nữ mặc hồng y liền quay ra sau nói với người thiếu phụ che mặt:

—Lại nhìn thử xem người này là thật hay giả?

Người thiếu phụ đáp lại một tiếng, rồi từ từ đưa tay lên gỡ chiếc khăn xuống.

Hà Lăng Phong mở to hai mắt lên, thất thanh kêu lên:

—Uyển Quân...

Không sai! Người thiếu phụ kia chính là Phùng Uyển Quân. Diện mạo nàng hoàn toàn giống y như dung mạo của Phùng Uyển Quân giả do Tỷ Muội sắp đặt. Nhưng cử chỉ và khí chất vượt xa hơn nhiều Phùng Uyển Quân giả.

Chính vì điểm khác biệt này nên Hà Lăng Phong vừa nhìn vào là đã có thể nhận ran ngay, đây mới thật sự là Phùng Uyển Quân thật.

Hà Lăng Phong đưa mắt nhìn Phùng Uyển Quân mà trong lòng không khỏi phập phồng lo lắng. Bởi vì nàng nhất định nhận ra được Hà Lăng Phong nói dối.

Phùng Uyển Quân cũng đang nhìn chàng không chớp mắt, sắc mặt nàng lạnh như băng không có một chút biểu hiện gì.

Thời gian trôi qua thật lâu, Phùng Uyển Quân vẫn không hề lên tiếng, cũng không hề động đậy, mà đứng nhìn Hà Lăng Phong như một pho tượng đá.

Thiếu nữ liền giục:

—Phùng Uyển Quân, người đã nhìn kỹ hay chưa?

Phùng Uyển Quân gật đầu nhẹ nhẹ.

Thiếu nữ lại nói:

—Vừa rồi người này nói gì, người đã nghe hết rồi chứ?

Phùng Uyển Quân lại gật đầu.

Thiếu nữ nói:

—Bây giờ người hãy nói cho ta biết, người này có phải phu quân Dương Tử Uy của người hay không?

Phùng Uyển Quân không trả lời, ngược lại cúi đầu thật thấp.

Hà Lăng Phong gần như muốn la lớn lên cầu xin Phùng Uyển Quân đừng nói ra sự thật. Bởi vì một câu nói của nàng vào lúc này, có thể quyết định sự sống chết của chàng.

Thiếu nữ nói:

—Tại sao người không trả lời? Người này thật ra có phải Dương Tử Úy hay không?

Phùng Uyển Quân bỗng nhiên ngẩng đầu lên, rồi thở dài một tiếng nói:

—Người này... người này là thật...

Chưa nói hết câu, trong mắt Phùng Uyển Quân đã ngấn lệ, đột nhiên nàng che mặt khóc thành tiếng.

Câu nói của Phùng Uyển Quân hoàn toàn vượt ra ngoài dự liệu của Hà Lăng Phong. Chàng biết rằng Phùng Uyển Quân tuyệt đối không bao giờ nhận lầm phu quân của mình. Huống hồ ở trên vách tường nàng đã từng ghi câu «chàng bị nhốt vào lãnh cung». Như vậy Phùng Uyển Quân tất nhiên đã biết được tông tích của Dương Tử Úy. Thế tại sao nàng còn thừa nhận một người giả mạo là phu quân của mình?

Nhưng Hà Lăng Phong cho rằng, dầu sao đi nữa thì sự thừa nhận của Phùng Uyển Quân vẫn tốt hơn phủ nhận. Bởi vì chàng ngẩn người ra một hồi rồi giả vờ xúc động, nói với giọng hơi run run:

—Uyển Quân! Nàng vẫn còn sống hay sao? Một năm qua ta đã khổ cực lặn lội đi tìm nàng khắp nơi.

Thiếu nữ hồng y nhìn Hà Lăng Phong rồi lại nhìn Phùng Uyển Quân, cười cười nói:

—Trên đời này có rất nhiều việc kỳ quái. Năm ngoái chết đi một Dương Tử Úy, năm nay lại đến một Dương Tử Úy khác. Không ngờ cả hai đều là thật cả.

Phùng Uyển Quân cúi đầu nói:

—Bẩm cốc chủ, năm ngoái tiện thiếp chỉ nghe tin mà không chính mắt nhìn thấy. Bây giờ mới chính mắt nhìn thấy, người này quả thật là Dương Tử Úy.

Thiếu nữ cười nói:

—Thật cũng được mà giả cũng được. Chỉ cần người chịu thừa nhận là được rồi. Nhưng người đã nhận người này là thật vậy những việc sau này đều chiếu theo qui định của bốn cốc mà hành sự. Người không hối hận chứ?

Phùng Uyển Quân đáp:

—Tuyệt đối không hối hận.

Thiếu nữ gật đầu, nói:

—Tốt! Ta cho hai người thời gian một đêm, hy vọng đến sáng ngày mai hai người có quyết định chắc chắn.

Thiếu nữ gác bút, nói tiếp:

—Dương Tử Úy và Phùng Uyển Quân là phu thê, nên cực hình tạm thời hoàn lại. Bây giờ Dương Tử Úy giao cho Phùng Uyển Quân trông coi đến sáng ngày mai, rồi phụng mệnh. Người đâu, mang Phùng Viên...

Phùng Uyển Quân vội nói:

—Khải bẩm cốc chủ. Phùng Viên là bào huynh của tiện thiếp, xin cốc chủ ban ân, cũng đợi đến ngày mai hãy xử lý và bây giờ cứ giao cho tiện thiếp trông coi.

Thiếu nữ lắc đầu nói:

—Lão ta là người đã xét có tội, phải y theo ý định của bốn cốc. Huynh muội không phải là quan hệ thân thích gần nên không phù hợp với qui định...

Phùng Uyển Quân van xin nói:

—Xin cốc chủ niệm tình một năm nay tiện thiếp hầu hạ ở đây mà đặc ân cho bào huynh.

Thiếu nữ trầm ngâm một hồi, cuối cùng nói:

—Thôi được, ta bằng lòng kéo dài thêm một ngày nữa. Phí Minh Châu cũng giao luôn cho ngươi, hy vọng các ngươi bàn bạc lại cẩn thận. Đến trước khi trời sáng phải phục mệnh, không được kéo dài thêm thời gian.

Phùng Uyển Quân liền cúi người đáp:

—Tạ ơn cốc chủ!

Thiếu nữ xếp sắp văn kiện lại, thở phào ra một tiếng. Rồi nàng dường như cố ý nhìn về phía Hà Lăng Phong mỉm cười, sau đó đứng dậy bước ra gian đại sảnh.

Phùng Uyển Quân thấp giọng nói:

—Thất lang, xin đi theo thiếp.

Hà Lăng Phong nói:

—Chúng ta không đợi đại ca hay sao?

Phùng Uyển Quân nói:

—Không cần. Đợi một lát đại ca và Phí cô nương sẽ đến chỗ chúng ta ngay.

Hai người bước ra khỏi gian đại sảnh, đi vòng qua mấy dãy nhà ở hướng tây, rồi đến trước gian nhà ngói nhỏ, phía trên cửa treo một tấm biển có bốn chữ «Xuất Trần tịnh xá».

Phùng Uyển Quân mở cửa ra mời Hà Lăng Phong vào trong. Bên trong có một pho tượng Quan Thế Âm Bồ Tát, khói hương nghi ngút.

Trong lòng Hà Lăng Phong có rất nhiều điều muốn hỏi nên chàng liền mở miệng:

—Uyển Quân, đây là chỗ ở của nàng sao? Ở đây nói chuyện có tiện lắm không?

Phùng Uyển Quân chậm rãi nói:

—Chàng không cần phải gấp, hãy ngồi xuống trước đã. Đợi thiếp đốt nhang xong rồi chúng ta sẽ nói chuyện.

Hà Lăng Phong không còn cách nào khác, đành phải ngồi xuống chờ đợi. Phùng Uyển Quân từ từ rửa tay lễ Phật, đốt nhang... động tác của nàng vô cùng chậm rãi và thành khẩn. Sau khi cắm nhang xong, nàng lại quỳ gối xuống trước tượng Phật cầu nguyện. Thời gian trôi qua chừng bằng bữa ăn, Phùng Uyển Quân mới đứng dậy.

Trong lúc Phùng Uyển Quân cầu nguyện, Hà Lăng Phong cũng yên lặng suy nghĩ. Theo như chàng đoán, một năm nay Phùng Uyển Quân sống ở trong Mê cốc này nhất định đã trải qua rất nhiều sự tủi nhục. Nàng mạo nhận mình là Dương Tử Úy, tất nhiên cũng có nguyên nhân của nàng.

Quả nhiên sau khi Phùng Uyển Quân lễ Phật xong ngồi xuống, câu nói đầu tiên của nàng là:

—Ta biết các hạ không phải là Dương Tử Úy, thậm chí cốc chủ cũng đã biết việc này. Bởi vậy bây giờ chúng ta không cần phải dùng những lời nói dối làm gì?

Hà Lăng Phong có chút ngượng ngùng, cười cười nói:

—Cô nương cảm thấy ở đây nói chuyện có tiện lắm không?

Phùng Uyển Quân nói:

—Ở đây nói chuyện rất tiện lợi. Chỗ này ngoài mấy người thân tín với cốc chủ ra, tuyệt đối không có ai dám đến đây cả. Các hạ cứ việc yên tâm.

Hà Lăng Phong gật đầu nói:

—Phùng cô nương, trước tiên tại hạ cần nói rõ một việc. Tại hạ tuy không phải là Dương Tử Úy thật, nhưng lệnh huynh thì thật sự là chủ nhân của Thiên Tuế phủ.

Phùng Uyển Quân nói:

—Việc này ta biết.

Hà Lăng Phong liền đem lai lịch của mình và quá trình bị lợi dụng giả mạo làm Dương Tử Úy, kể tường tận lại cho Phùng Uyển Quân nghe.

Phùng Uyển Quân im lặng chú ý lắng nghe, nhưng thần sắc không hề thay đổi, dường như là những sự việc này nàng đã biết trước chắc chắn sẽ xảy ra vậy.

Đợi Hà Lăng Phong nói xong, Phùng Uyển Quân mới thở dài một tiếng nói:

—Toàn bộ việc này đều do Tỷ Muội hội an bày cả. Chỉ có điều chúng ta từng bước từng bước rơi vào cạm bẫy của chúng mà thôi.

Hà Lăng Phong vô cùng ngạc nhiên:

—Chẳng lẽ hai vị cũng bị bọn chúng gạt hay sao?

Phùng Uyển Quân gượng cười nói:

—Đúng vậy. Mật cốt này cũng chính là do bọn chúng nói với Thất Lang...

Đúng lúc ấy, Phùng Viên và Phí Minh Châu cũng đã đến «Xuất Trần tịnh xá», dẫn hai người đến đây lại là thiếu nữ Phương Huệ Nhi trong đội «Mộc Lan Bạch đội».

Hai huynh muội Phùng Viên lâu ngày gặp lại, không tránh khỏi bi thương xúc cảm. Sau khi cả hai thuật lại mọi chuyện mới biết được sự việc rời khỏi Thiên Ba phủ của hai phu thê Phùng Uyển Quân là như vậy. Hóa ra khi Phùng Uyển Quân gả cho Dương Tử Úy, tuy nàng cũng có biết đại khái về việc các huynh đệ Dương gia đi đến Mê cốc rồi không bao giờ quay trở lại. Nhưng còn Mê cốc ở đâu Phùng Uyển Quân không hề biết đến. Và sau khi lấy Dương Tử Úy, nàng cũng chưa bao giờ nhắc với Dương Tử Úy về chuyện này.

Đến khi Phùng Uyển Quân biết mình đã có thai, nàng đang định báo tin mừng này cho phu quân nghe thì Dương Tử Úy đã để thư lại rồi bỏ đi.

Điều đáng ngạc nhiên là trong thư Dương Tử Úy nói rằng mình đã biết được việc Phùng Uyển Quân đã có thai. Hơn nữa Dương Tử Úy còn nói, đứa trẻ sanh ra bất luận là nam hay nữ cũng đều xem như có người để tiếp nối, còn mình quyết định tiếp tục ý chí của các trưởng huynh, đi tìm mê cốc học cho bằng được tuyệt

thể đạo pháp của Hồng y Huệ Nương, nhằm trùng chấn lại thanh danh của Thiên Ba phủ. Dương Tử Úy còn hẹn nếu sau một năm mà mình không trở về, thì Phùng Uyển Quân sẽ làm chủ nhân của Thiên Ba phủ.

Việc Phùng Uyển Quân có thai chỉ có một mình a hoàn Mai Nhi biết được mà thôi. Cho nên Uyển Quân lập tức tra hỏi Mai Nhi, mới phát hiện ra Mai Nhi và Dương Tử Úy có tư tình với nhau. Đồng thời nàng còn phát hiện ra, trước khi rời khỏi Thiên Ba phủ, Dương Tử Úy có nói chuyện riêng với Điền Bá Đạt. Rất có thể Điền Bá Đạt đã tiết lộ cho Dương Tử Úy biết mê cốc nằm ở đâu.

Sau khi tra hỏi Điền Bá Đạt, cuối cùng mới biết Mê cốc nằm ở trong núi Đại Ba Sơn.

Nhưng theo như lời của Điền Bá Đạt nói, truyền thuyết về Hồng y Huệ Nương, Dương Tử Úy đã biết từ lâu. Việc các vị trưởng huynh ra đi không trở về, Dương Tử Úy cũng biết trong đó nhất định có nguyên nhân. Chỉ vì sợ Dương gia không có người tiếp nối cơ nghiệp, cho nên không có nói ra mà thôi.

Vì muốn biết việc này cuối cùng là thật hay giả, nên Phùng Uyển Quân lập tức lên ngựa đuổi theo ngay đến Đại Ba Sơn.

Trên đường Phùng Uyển Quân không hề phát hiện ra tong tích của Dương Tử Úy. Nhưng lại dường như có người ngầm chỉ dẫn đường cho mình. Nên Phùng Uyển Quân đã tìm ra mê cốc không mấy khó khăn lắm.

Sau khi vào trong mê cốc, nàng mới biết Dương Tử Úy vừa đến trước mình một ngày. Hơn nữa đã chọn lựa xông vào «Băng cung», xuyên qua «hầm lửa». Và cũng từ đó, hai phu thê họ không còn gặp mặt nhau. Trong lúc Phùng Uyển Quân bị nhốt trong thạch thất, nàng đã suy nghĩ rất nhiều. Vì bảo toàn tánh mạng cho đứa bé ở trong bụng, nên chàng phải chịu tội nhục ở lại trong cốc để chờ cơ hội.

oOo

Cả ba người nghe Phùng Uyển Quân kể xong, đều cảm thấy thương tâm và đáng tiếc. Duy chỉ có Phí Minh Châu không biết thân phận của Hà Lăng Phong, bây giờ nàng mới biết chàng không phải là Dương Tử Úy. Nhưng vì quá thương cảm nên nàng chỉ có mấy phần kinh ngạc mà thôi.

Phùng Viên hơi rưng rưng lệ nói:

—Tiểu muội, muội thật là khờ. Khi biết được Dương Tử Úy bỏ ra đi, đáng lẽ ra muội nên tìm ngu huynh thương lượng trước mới phải.

Phùng Uyển Quân nói với giọng thảm thiết:

—Muội cũng có nghĩ đến việc trở về thỉnh giáo đại ca. Nhưng lúc ấy thời gian quá bức bách không cho phép tiểu muội trở về Thiên Tuế phủ. Hơn nữa, khi tiểu muội đuổi đến Đại Ba Sơn đã cảm thấy không thể làm chủ được, chỉ còn có cách là tiến vào trong sơn cốc.

Hà Lăng Phong nói;

—Nếu như vậy Điền Bá Đạt rất có thể là người của Tỷ Muội hội. Nhưng tại sao hẳn lại gạt lấy Yến Chi bảo đao và chuẩn bị đưa đến mê cốc chứ?

Phùng Viên nói:

—Nhất định hẳn ta muốn đứng cả hai bên. Ban đầu cùng hợp tác với Tỷ Muội hội, nhưng sau đó lại muốn dựa vào mê cốc...

Chợt lão ta sực nhớ ra điều gì đó, liền reo lên:

—A! Đúng rồi. Mê cốc vốn không qua lại với người bên ngoài, vậy thì Điền Bá Đạt và Huệ Nguyên đại sư làm gì có quan hệ với mê cốc?

Phùng Uyển Quân thở dài một tiếng, nói:

—Đây vốn là điều bí mật. Nếu như không phải muội lưu lại ở trong mê cốc này một năm, chúng ta vĩnh viễn không bao giờ biết được.

Cả ba đều im lặng lắng nghe Phùng Uyển Quân nói tiếp.

Phùng Uyển Quân chậm rãi nói:

—Từ lúc Hồng y Huệ Nương đến chiếm cứ Mê cốc này, bà ta hy vọng có thể cách biệt được với thế giới bên ngoài. Bởi vậy đã nghiêm cấm tất cả hậu nhân không được rời khỏi khu Đại Ba sơn này, đồng thời cũng nghiêm cấm người bên ngoài bước vào trong mê cốc. Phàm những ai bước vào trong mê cốc nếu như vô tội, chỉ có hai con đường lựa chọn. Một là quy thuận cốc, hai là vào Băng cung hay là xuyên qua hầm lửa, sống chết đều bỏ mặc...

Tạm thời Phùng Uyển Quân không giải thích «vào Băng cung» và «xông hầm lửa» là như thế nào, mà nàng chỉ kể tiếp:

—Nhưng gần đây, bởi vì các huynh đệ Dương gia nhiều lần tìm đến Mê cốc, gây ra sự chú ý cho Tỷ Muội hội. Tỷ Muội hội cũng phái các cao thủ trà trộn vào trong Mê cốc, giả vờ quy thuận Mê cốc. Kỳ thật là muốn thuyết phục mọi người ở trong cốc hợp tác với Tỷ Muội hội và dùng tuyệt kỹ đao pháp của Hồng y Huệ Nương tiêu diệt quần hùng, xưng bá võ lâm. May mà đương kim cốc chủ Đường

Tiểu Tiên tuổi tác tuy còn nhỏ, nhưng lại là một thiếu nữ thông minh cương trực. Người của Tỷ Muội hội thấy không dễ gì thuyết phục được nàng, nên mới ngấm mua chuộc mấy vị lão lão và tuần sơn sứ giả thuyết phục Đường Tiểu Tiên bước chân vào giang hồ, nhưng cốc chủ không đồng ý. Nhưng bọn họ đã ngấm an bày tất cả, tự ý truyền tin tức ra bên ngoài. Muội nghi Điền Bá Đạt và Huệ Nguyên đại sư có thể là có quan hệ như vậy với Mê cốc.

Hà Lăng Phong nói:

—Chẳng lẽ cốc chủ Đường Tiểu Tiên lại không biết chuyện này sao?

Phùng Uyển Quân nói:

—Cốc chủ đã nghe phong phanh chỉ có điều chưa tìm ra chứng cứ, nên không biết những người nào đã bị mua chuộc, vì thế tạm thời không tiện hành động. Tuy cốc chủ là địa vị tối cao, nhưng vẫn bị thế cô, vì vậy cốc chủ cũng cần có người giúp đỡ. Nếu không tại sao cốc chủ đã biết các hạ giả mạo Dương Tử Uy mà lại còn chấp nhận sự thỉnh cầu của ta.

Phùng Viên liền hỏi:

—Tình cảm giữa Đường Tiểu Tiên và muội như thế nào?

Phùng Uyển Quân nói:

—Cốc chủ đối xử rất tốt với tiểu muội. Một năm nay cũng nhờ sự chiếu cố của cốc chủ nên muội mới được tự tại như vậy.

Phùng Viên nói:

—Như vậy tương đối dễ hành động. Chúng ta có thể giúp cốc chủ điều tra ra những kẻ bị mua chuộc và bắt gian tế của Tỷ Muội hội. Chỉ cần cốc chủ mang tuyệt thế đao pháp ra trao đổi với chúng ta là được rồi.

Phùng Uyển Quân lắc đầu nói:

—Sự việc không đơn giản như đại ca tưởng đâu. Đường Tiểu Tiên là chủ nhân của Mê cốc, há có thể mượn đao người ngoài để trấn áp đồng môn hay sao? Hơn nữa người trong cốc bị Tỷ Muội hội mua chuộc hầu như rất nhiều. Nếu như chúng ta có hành động gì, chẳng những không thể giúp được cốc chủ, ngược lại còn hại đến người.

Phùng Viên ngạc nhiên nói:

—Vậy thì cốc chủ đem bọn ta giao cho tiểu muội là có ý gì?

Phùng Uyển Quân nói:

—Bởi vì tiểu muội đã là người qui thuận cốc. Nên chiếu theo qui định trong cốc, mọi người là thân thích của tiểu muội, thì cũng có cơ hội qui thuận cốc. Ý của cốc chủ đương nhiên là muốn muội thuyết phục mọi người ở lại trong cốc làm trợ thủ cho người.

Phùng Viên nói lớn:

—Như vậy sao được. Nếu như chúng ta lưu lại đây không phải cả đời không được ra ngoài hay sao? Cốc chủ không thể nào bắt chúng ta bỏ đi gia nghiệp tổ tiên để lại được. Việc này ta hoàn toàn không đồng ý.

Hà Lăng Phong nói:

—Nếu như bọn tại hạ không đồng ý, thì sẽ như thế nào?

Phùng Uyển Quân cũng gượng cười nói:

—Ban đầu sở dĩ ta chọn ở lại đây cũng là vì đứa bé trong bụng, nên mới đồng ý sống chết cũng ở lại trong cốc. Nếu không ở lại trong cốc, chỉ có cách mạo hiểm xông vào Băng cung và xuyên qua hầm lửa mà thôi. Nhưng đi vào con đường ấy nhất định phải chết.

Hà Lăng Phong ỏi:

—Thế nào gọi là xông vào Băng cung và xuyên qua hầm lửa?

Phùng Uyển Quân nói:

—Sơn cốc này nằm trên một vùng đất rất là kỳ diệu, vừa có nước lại vừa có lửa. Phía sau cốc có một thông đạo. Nửa đoạn trước cực lạnh, đến mùa đông băng đóng không tan, nên được gọi là «Băng cung». Bất kỳ ai ở trong băng cung cũng đều không sống nổi một khắc. Tiến vào nửa đoạn phía sau, thì lại nóng như lửa đốt, đồng thời bên trong không ngừng phun lửa đỏ cháy cả thân thể, cho nên gọi là «Hầm lửa». Nếu như những ai không muốn ở lại Mê cốc phải đi qua lối thông đạo này, bằng không vĩnh viễn không ra khỏi được Mê cốc.

Hà Lăng Phong nói:

—Các huynh đệ Dương gia của Thiên Ba phủ, có phải đều chọn lựa con đường này không?

Phùng Uyển Quân gật đầu nói:

—Đúng vậy, bọn họ đều đã chết trong Băng cung, không có một ai sống sót bước ra ngoài.

Hà Lăng Phong nói:

—Bấy lâu nay có ai bước vào thông đạo mà vẫn bình yên hay không?

Phùng Uyển Quân nói:

—Không hề có. Xưa nay chưa từng ai có thể bình yên bước ra khỏi thông đạo đó. Vì vậy trong cốc có hai câu tục ngữ nói rằng «Băng cung luyện dao, hầm lửa luyện hồn».

Hà Lăng Phong ngạc nhiên hỏi:

—Hai câu này có ý nghĩa gì?

Phùng Uyển Quân nói:

—Hai câu này ý nói tuyệt thế đao pháp mà Hồng y Huệ Nương để lại gọi là Hồng Tụ đao quyết đều được tồn giữ trong Băng cung. Nếu như có ai bước vào trong Băng cung tất nhiên sẽ bị đao pháp huyền diệu cuốn hút. Những ai có ý muốn đem toàn bộ đao pháp luyện sơ qua một lần, thì tối thiểu cũng phải mất hết một khắc. Đợi đến khi chưa nhớ hết những chiêu thức của đao pháp thì đã bị chết cứng rồi. Còn câu sau ý nói cho dù không bị lạnh chết thì cũng bị thiêu chết, bởi vậy mọi người bước vào thông đạo này đều không có hy vọng bước ra.

Ba người nghe xong, trong lòng liền trầm lắng lại.

Hà Lăng Phong trầm tư thật lâu, rồi thở dài một tiếng:

—Lạnh cóng như vậy làm sao thân thể chịu được, xem ra chúng ta chỉ còn có cách ở lại Mê cốc này mà thôi.

Phí Minh Châu nãy giờ ngồi im không lên tiếng, bây giờ đột nhiên ôm mặt khóc lớn:

—Các vị không có chuyện gì, đương nhiên là không cần phải khẩn trương. Nhưng còn tiểu muội phải biết làm sao bây giờ? Phụ thân của tiểu muội vẫn còn đang chịu khổ trong tay của bọn Tử Muội hội. Nếu như muội không quay trở về thì phụ thân nhất định sẽ rất lo lắng.

Hà Lăng Phong nhún vai nói:

—Sự việc đã đến nước này có gấp cũng vô dụng. Tốt nhất là nên nghĩ cách viết thư báo tin cho lệnh tôn, nói người cũng nên dọn đến Mê cốc này ở. Để mọi người cùng làm cư dân ở trong cốc.

Phùng Viên có vẻ không hài lòng nói:

—Bây giờ là lúc nào mà lão đệ còn có thể nói đùa được chứ?

Hà Lăng Phong cười nói:

—Chứ lúc này nhieu mày nhăn mặt có ích gì cơ chứ? Chi bằng bây giờ vẫn còn chưa có việc gì xảy ra, chúng ta hãy dự tính trước đi.

Đột nhiên chàng quay sang hỏi Phùng Uyển Quân:

—Dương phu nhân, vừa rồi người nói vì đứa bé nên mới chịu ở lại Mê cốc này, nhưng không biết cháu bé là nam hay nữ?

Phùng Uyển Quân đáp:

—Là nam, độ chừng gần nửa tuổi.

Hà Lăng Phong liền nói:

—Vậy tại sao không bồng ra đây gặp Phùng đại ca?

—Việc này...

Phùng Uyển Quân chần chừ một hồi rồi nói:

—Cháu bé vừa được cốc chủ bồng đi chơi, không có ở nhà.

Hà Lăng Phong nói:

—Cốc chủ thường bồng cháu bé đi chơi lắm sao?

Phùng Uyển Quân cúi đầu nói:

—Đúng vậy, cốc chủ rất thích nó, mỗi ngày đều đùa giỡn với nó mới cảm thấy vui vẻ.

Hà Lăng Phong thấp giọng:

—Quan hệ giữa Dương phu nhân và vị cốc chủ kia rất tốt?

Phùng Uyển Quân nói:

—Ta đã từng nói qua, chúng ta tuy là chủ tớ, nhưng sự thật giống như bằng hữu vậy.

Hà Lăng Phong gật đầu nói:

—Không sai. Cốc chủ đã yêu thương đứa bé thì tự nhiên sẽ không xem Dương phu nhân như người ngoài. Nếu không cốc chủ sẽ không để cho người ở trong nội viện và càng không yên tâm giao bọn tại hạ cho người.

Phùng Uyển Quân nói:

—Đúng như thế!

Hà Lăng Phong khảng khái nói:

—Theo như tại hạ thấy, đương nhiệm cốc chủ Đường Tiểu Tiên là một thiếu nữ thông minh tuyệt đỉnh. Đường Tiểu Tiên vì muốn bắt hết bọn gian tế của Tỷ Muội hội nên giả bộ không hề nghe thấy gì hết, để tiện việc điều tra theo dõi người trong cốc quan hệ với Tỷ Muội hội.

----- o0o -----

HẾT QUYỂN 4